

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 625—626
Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

15 Αὐγούστου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Τὴν μνήμην Σου, Ἀχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἀγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ δοξάζουσι καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφείμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὕμνουμέν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας», ψάλλει θεοπνεύστως ὁ Μέγας ἐκ Δαμασκοῦ Φωστήρ, ἐπὶ τῇ «εὐκλεεῖ καὶ ἱερᾷ τῇ Παρθένου μνήμῃ»

Ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἔτι «ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία» ἀπονέμει τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ τὴν τιμητικὴν προσκύνησιν πρὸς τὸ Πάνσεπτον τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας πρόσωπον, κηρύττουσα καὶ ὁμολογοῦσα Αὐτὴν «Θεοτόκον».

Διότι, ἐφ' ὅσον ἡ «Κεχαριτωμένη» Κόρη Μαρία εἶναι ἡ πραγματικὴ Μήτηρ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἡ προσωνυμία «Θεοτόκος» κατὰ

φυσικὴν καὶ λογικὴν συνέπειαν. «Εἰκότως καὶ Θεοτόκος καὶ Παρθενομήτωρ ἡ Μακάρις ἂν λέγοιτο· οὐ γάρ ἄνθρωπος ψιλὸς ἦν ὁ τεχθεὶς ἐξ Αὐτῆς Ἰησοῦς», διδάσκει ὁ ὑπέρμαχος τῆς Παναγίας ἱερός Κύριλλος. ΜΙ Ὡ Ν Ε τόμ. 76 σελ. 250) Ὁ δὲ πρὸ αὐτοῦ Θεολόγος Γρηγόριος θεωρεῖ «ὡς χωρὶς ὄντα τῆς Θεότητος, εἰ τις οὐ Θεοτόκον τὴν Ἁγίαν Μαρίαν ὑπολαμβάνει» (Ἐπιστολὴ ΡΑ', 4.).

Ὅπως δὲ ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διετήρησεν ἀνόθευτα καὶ ἀκέραια πάντα τὰ ὑπὸ τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων κηρυχθέντα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Θεοφώρων Πατέρων εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους θεσπισθέντα, ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, οὕτω καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν «Ἀκήρατον καὶ Ἁγίαν Παρθένον» διετήρησεν ἀκαينوτόμητα, ἀποφυγοῦσα τὰς ἀνεπιτρέπτους καὶ κακοδόξους υπερβολὰς

τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, καί τὰς θλασφύμους μειώσεις τῶν ποικιλονύμων Προτεσταντῶν, οἵτινες κατολισθήσαντες εἰς πλείστας πλάνας, προκόπτουν, ἔτι καί νῦν, ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (β' Τιμόθ. γ' 13)

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς τρέφει, ὡς γνωστόν, ἀπεριόριστον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς «τὴν Παναγίαν» του, ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν Αὐτῆς εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ θλίψεις του. «Παναγία μου!» εἶναι τὸ πρῶτον αὐθόρμητον ἐπιφώνημα ἐκάστου εὐλαβοῦς ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, εἰς ὅ,τι ἀπροσδόκητον θλιβερόν συναντήσῃ.

Δι' ὃ καὶ τιμᾷ μὲ τὴν δέουσαν ὑπερβολικὴν τιμὴν τὴν μεγίστην ταύτην τῆς Κοιμήσεως Τῆς ἑορτῆς. Καὶ πολὺ δικαίως. Διότι, ἂν, κατὰ τὸν Παροιμιαστήν, ἡ μνήμη παντός Δικαίου μετ' ἐγκωμίων δέον νὰ ἐπιτελῇται, πῶς πρέπει νὰ πανηγυρίζηται «ἡ ἱερά καὶ εὐκλεῆς μνήμη» τῆς «ἀνωτέρας πάντων τῶν ποιημάτων Ἀχράντου Θεοτόκου»;

«Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα τὰ τῆς Θεοτόκου Μυστήρια», τὰ μεγαλεῖα, ἅτινα ἐποίησεν Αὐτῇ «ὁ Δυνατός».

Ἄνωθεν οἱ Προφῆται τὰ περὶ Αὐτῆς προηγόρευσαν. Ὁ Ἡσαΐας προφητεύει τὴν γέννησιν «τοῦ Ἑμμανουὴλ» ἐκ τῆς «Παρθένου» διὰ τοῦ γνωστοῦ πολυκρότου χωρίου. (Ἠσ. 2' 14). Ὁ Ἰεζεκιὴλ πόρρωθεν βλέπει Αὐτὴν ὡς τὴν «κατὰ Ἀνατολὰς βλέπουσαν κεκλεισμένην Πύλιν» καὶ ἀνακηρύττει αὐτὴν θεοπνεύστως Παρθένον πρὸ τόκου, Παρθένον ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον πάλιν Παρθένον μέινασαν, διὰ τοῦ ἐξαισίου καὶ ἐπίσης πολυκρότου χωρίου του: «Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, ΟΥΚ ΑΝΟΙΧΘΗΣΕΤΑΙ, καὶ ΟΥΔΕΙΣ οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ΕΣΤΑΙ ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΗ» (Ἰεζεκ. Μ.Δ', 1,2).

Αἰσχυνέθωσαν οἱ οὕτω μὴ φρονούντες δυσσεβεῖς. Οὕτω πάντες οἱ Προφῆται προεφήτευσαν, οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν, οἱ θεοφόροι πατέρες εἰς τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους ἐδογματίσαν, οἱ Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν καὶ πιστεύομεν.

Ποία κοινωνία εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ φωτός καὶ σκότους; Ποία συμφωνία Χριστοῦ καὶ Διαβόλου; Ποία Κοινωνία εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ὁμολογούντων τὴν Κεχα-

ριτωμένην Ἀειπάρθενον Κόρην Θεοτόκον, καὶ τῶν εἰς μυρίας παραφυάδας κατατμηθέντων Προτεσταντῶν, τῶν θλασφημούντων Αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τῶν Παπικῶν ἔτι τῶν συνθεσάντων τὰ γνωστά περὶ Αὐτῆς μυθώδη καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, δόγματα;

Ὁ Μέγιστος μετὰ τὸν «Μαθητὴν ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς» Θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Γρηγόριος, «τὸ πυρίπνουν στόμα τῆς χάριτος» ἀποφαίνεται ὅτι, ὁ μὴ ὁμολογῶν «τὴν Ἀγίαν Μαρίαν» «ΘΕΟΤΟΚΟΝ» εἶναι κεχωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶναι ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ «ὡς χωρὶς ὄντα τῆς θεότητος εἰ τις οὐ Θεοτόκον τὴν Ἀγίαν Μαρίαν ὑπολαμβάνει» (ὡς ἀνωτέρω). Μετὰ τοὺς Ἀντιχρίστους λοιπὸν σπεύδουν νὰ ἐνώσουν τὴν «Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν» οἱ «διαπρύσιοι τῆς ἀγάπης κήρυκες» Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς τοῦ νῦν αἰῶνος;

Ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι «οἶκος τοῦ Ζώντος Θεοῦ, στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας». Δέν δέχεται εἰς τὸ Πανάχραντον Σῶμά της, τὸ ὁποῖον εἶναι «Σῶμα Χριστοῦ», οὐδένα σπῖλον, οὐδεμίαν ρυτίδα, διότι εἶναι «Ἁγία καὶ Ἀμώμος», ὡς ὁ Νυμφίος της Χριστός. (Ἐφεσ. Ε' 27).

Δίδονται λοιπὸν τὰ ἅγια εἰς τοὺς κύνας; Οἱ μαργαρίται τίθενται πρὸ τῶν ποδῶν τῶν θερβορωμένων καὶ δυσωδεστάτων χοίρων; Καὶ οἱ Ζηλωταὶ Ὁρθόδοξοι τί πράττουν; Δέν γνωρίζουν ὅτι «τὸ ἐφησυχάζειν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρνήσεως ἴδιον εἶναι»;

Ἦδη οἱ ἐχθροὶ εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν τειχῶν, σκληροὶ καὶ ἀδυσώπητοι. Δέν συγκινούνται ἀπὸ τὰς «θερμὰς καὶ ταπεινάς ἐκκλησίες». Δέν κάμπτονται, δέν ἀλλάσσουν γνώμην μὲ τὴν προφορικὴν καὶ γραπτὴν ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας ἐπιχειρηματολογίαν, διότι ἔχουν προδιαγεγραμμένον σκοπὸν πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποῖου σπεύδουν ὀλοταχῶς, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης.

Τί λοιπὸν δέον γεῖσθε; Μάχη πρὸς τοὺς Ἀντιχρίστους ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλοκαὶ πνευματικαὶ μὲ ἀποφασιστικότητα, μὲ πλήρη αὐταπάρνησιν, καὶ μὲ θαθεῖαν συναίσθησιν τοῦ ὑφισταμένου κινδύνου.

Ἰδοὺ ἐτοιμάζεται «ἡ 8η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος» ὑπὸ τὰς γνωστὰς δυσσιώνους συνθήκας. Οἱ πλείστοι τῶν Προέδρων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι φιλενωτικοί. Γίνεται πλειστηριασμός τῆς Ἀχράντου ὀρ-

Μήτηρ τῆς Ζωῆς

Εὐλαβῶς κλίνωμεν γόνυ καρδίας ἐνότητιόν Σου, ὦ Ἀποποινα Θεοτόκε, καὶ αἰτοῦμεν παρὰ Σοῦ τὴν βοήθειάν Σου καὶ τὴν Μητρικὴν προστασίαν. Ἡ βοήθειά Σου Θεοτόκε Μαρία εἶναι βεβαίως δυνατὴ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἄλλου τυγὸς διὰ νὰ παραθέσωμεν τὴς πρὸς Θεὸν δεήσεις ἡμῶν. Διότι Σὺ εἶσαι ἡ Μήτηρ τῆς ὄντως ἀληθινῆς Ζωῆς. Σὺ εἶσαι τὸ μέσον τῆς μεταβάσεως ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν, Σὺ τὴν Ζωὴν δι' ἡμῶς ἐγέννησας καὶ πρὸς τὴν Ζωὴν ἐπανήλθες, ἡ δὲ προσθεῖα Σου καὶ μεσιτεία Σου εἶναι Ζωὴ καὶ ἡ σκέπη Σου διφυεῖς. Διότι τίς ἐπερασπίζει τόσον τοὺς ἁμαρτωλοὺς;... καὶ τίς μεσιτεύει θεοσιώτερον πρὸς τὸν Θεὸν περισσώτερον Σοῦ;...

Σὺ δέ, ὦ Μητὲρ τῆς Ζωῆς ἔχουσα πρὸς τὸν Θεὸν τὴν ἰσχὺν τῆς Μητρὸς κατορθώνεις διὰ τοὺς εἰς μέγα βαθμὸν ἁμαρτάνοντας (νὰ παρῶχηται) εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν ἢ συγχώρησις... «Ἀμαρτωλὼν τὰς δεήσεις καὶ θλιβομένων στεναγμῶν... μὴ παρορῶσα...»

θοδοξίας μεταξύ αὐτῶν πρὸς τοὺς αἵρετικούς. Σπεύδουν ὅμως εἰς τὰς ἐνεργείας των, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τὸν «ξενοδόχον», ὅστις ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ εὐσεβέστατος, Ὁρθόδοξος Λαὸς περίε τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται ἄγρυπνον «τὸ νέφος τῶν Μαρτύρων» (ἐβρ. 1Β'1) καὶ αἱ παρεμβολαὶ τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὥς ποτε ἐπὶ Ἑλισαίῃ τοῦ Προφήτου (Δ' Βασιλ. ΣΤ' 17). Τῆς ὅλης δὲ «παρατάξεως Κυρίου» ἡγεῖται «ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγός», ἡ Ἀχραντος Θεοτόκος, τῆς ὁποίας τὸ κράτος εἶναι ἀπροσμάχητον.

Πρὸς Αὐτὴν ἀναστεινόντες καὶ νοῦν καὶ καρδίαν λέγομεν. Πανάχραντε Θεοτόκε, προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, ἀντιλαβοῦ, σῶσον καὶ ἐλέησον τὸν ὀρθόδοξον Λαόν Σου. Διασκέδασον τὰς βουλὰς τῶν ἀσεβῶν, πλήρωσον αἰσχύνης τὰ πρόσωπα αὐτῶν. Ἡμεῖς, μετὰ Θεόν, εἰς Σέ, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα ἔχομεν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας. Ἀπὸ σέ ἐλπίζομεν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβῶν νίκην, τὴν στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ σου. Σκέπε, φρούρει, φύλαττε τοὺς ἐλπίζοντες εἰς Σέ. «Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζεις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν Σου» Ἀμήν.

Διότι δὲν συμβαίνει ποτὲ νὰ μὴ ἀκουσθῇς, διότι πάντοτε καὶ δι' ὅλα εἰς Σέ πειθαρχεῖ ὁ Ἰός Σου καὶ Θεός μας, εἰς τὴν ἀληθινήν, λέγω καὶ Ἀχραντον Μητέρα Αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ θλιβομένος ἐνλόγως καταφεύγει εἰς Σέ. Ὁ πολεμοῦμενος καλῶς μεταχειρίζεται ὅλον Σέ κατὰ τῶν ἐχθρῶν Του. Τὴν θλίψιν καὶ τὸν πόνον Σὺ μεταβάλλεις εἰς χαρὰν καὶ υγιάν. Τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς διώξεις Σὺ μετατρέπεις εἰς δόξαν καὶ τιμὴν, διότι ἀπειδῶς προσφέρεις τὴν ἀγάπην Σου, ὥς φιλόστοργος Μήτηρ εἰς τὰ τέκνα σου καὶ τὸν ἀνομισθέντα διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰοῦ Σου πιστὸν Ὁρθόδοξον Λαόν καὶ διὰ τοῦτο καὶ δι' ἄλλων ἀναριθμητῶν πρὸς ἡμᾶς δωρεῶν Σου ὁ χριστιανὸς Ὁρθόδοξος Λαὸς εἰς Σέ μετὰ παρηγορίας προσφέρει τὰς ἐνὶ καρδίᾳ δεήσεις του, διότι πιστεύει ἀδυσπάκτως ὅτι Σὺ καὶ μόνον δύνασαι νὰ κάμῃς τὸ ἔλεος Του ἐφ' ἡμᾶς καὶ νὰ ζητήσης μητρικῶς τὴν εὐσπλαγχίαν Του δι' ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο Σὺ καὶ μόνον δοξάζομεν καὶ ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν καὶ λέγομεν: «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ Σοὶ κατηχημένος ἀπὸ Σου ἐκπαρεῖται...»

Τίς δὲν θὰ θαυμάσῃ, ὦ γλυκυτάτῃ ἡμῶν Μητὲρ, τὴν ἀμετάθετον προστασίαν Σου, τὴν συνεχῆ ἐγγύησιν Σου διὰ τὰ χρεῖα ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, τὴν ἀμετακίνητον καταφυγὴν Σου τὴν ἀκοίμητον πρεσβείαν Σου; Ἀλλὰ καὶ δι' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ εἰς ἡμᾶς προσφερόμενα, ὧν ἡ αἰτία καὶ ὁ πρόξενος Σὺ εἶσαι!!!

Εὐλογημένον ἅς εἶναι τὸ πανάγιον ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας...

Ὡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς! εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα Σου ποὺ μὲ πίστιν καταφεύγομεν καὶ θεομὴν εὐλάβειαν Σέ προσκυνούμεν καὶ γεραίρομεν παρῶντες διαρκῶς τὸ ἔλεος σου καὶ τὴν ἀκατάπαυστον προστασίαν Σου διότι καὶ τὴν Κοίμησίν Σου καὶ τὴν εἰς Οὐρανὸς μεταστάσιν Σου Ζωὴν νομίζομεν καὶ πιστεύομεν καὶ ὅτι Σὺ ποὺ συγκατοικεῖς μετὰ τῆς ΖΩΗΣ ὅταν πλησιάζῃ ἡμῶς ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψις καὶ πᾶσα σκληρὰ δοκιμασία εἰς Σέ καὶ μόνον προστρέχομεν καὶ τὴν χάριν Σου ζητοῦμεν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐπ' αὐτῶν λιτρούμεθα καὶ ἀνακουριζόμεθα.

Ἀλλὰ ὅταν καὶ πάλιν πλησιάζῃ ἡμᾶς ἡ χαρὰ καὶ ἡ παρηγορία Σὺ καὶ πάλιν εἶσαι ὁ πρόξενος ταύτης τῆς εὐτυχίας.

Δὲν εὐχαριστοῦμεθα νὰ ἀναπνεύομεν ἄρωμα διὰ τὴν Ζωὴν μας, ὅταν μᾶς λείπῃ τὸ ὀξυγόνο... ὅσον εὐχαριστοῦμεθα ὅταν ἀπολαμβάνομεν τῆς Μητρικῆς προστασίας Σου, ὅταν εὐρισκόμεθα ἀσφυκτιῶντες ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δοκιμασιῶν καὶ ἁμαρτιῶν μας «Ἀναπαύσθαι μετὰ τῶν ἡμῶν Σὺ εἶ ἐν τῇ σκέπῃ Σου καὶ ἀνοῖξέ μου...»

Πόσον ἐχάριστο ὁ Οὐρανοβόμιος Παῦλος ὅταν ἔλεγε: ἐν Αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) ζῶμεν καὶ κινούμεθα

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ "ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΤΙΚΟΤΗΣ," ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΙΣ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΑΥΤΗΣ

Υπό Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Γκράμπε (GEORGE GRABBE)

Μέχρι τώρα τουλάχιστον το Πασχάλιον είχε παρμείνει κοινόν εις όλους τους Ὁρθοδόξους, καὶ ἐφαίνετο ἄθικτον. Ὅμως ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἤγειρε τὸ θέμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πασχαλίου καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ἐορτάζωμεν τὸ Πάσχα κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον μεθ' ὧν τῶν ἑτεροδόξων. Διὰ τοῦτο τὸ θέμα τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐτέθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς κρίσιν ὄχι μόνον πρὸς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀλλ' ἐπίσης ἐνώπιον τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο συνεπάγεται μίαν θεμελιώδη μεταρρύθμισιν ὁδηγοῦσα εἰς τὴν καθιέρωσιν μιᾶς σταθερᾶς ἡμερομηνίας δι' αὐτὴν τὴν ἐορτήν. Εἶναι δύσκολον νὰ ἐνδείξωμεν χρόνους ἢ καιροὺς, ἀλλὰ ἀναμένεται δι' αὐτὴν ἡ σπουδαία διὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς μεταρρύθμισις θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον. Διὰ τῆς μὴ παραδοχῆς τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς θὰ παραμείνωμεν μίᾳ σχετικῶς μικρᾷ ὁμᾶς πιστῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν.

Τοῦτο εἶναι ἓν μόνον παράδειγμα. Ἡ «ἀνακαινιστικότης» ἴσως μᾶς παρουσιάσει καὶ ἄλλα προβλήματα, καθόσον τὸ πρόγραμμα τῆς μελλούσης «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» ἄπτεται οὐσιαστικῶς ὧν τῶν πλευρῶν τῆς

Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας, Ἐκκλησιαστικῆς δομῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Οὐσιαστικῶς τὸ κάθε τι, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Θείας ἀποκαλύψεως, ἔχει τεθῇ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν πρὸς συζήτησιν. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ἀναφέρεται «ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις (ἢ καταγόντισις τῆς καὶ τὰ θρία τῆς)». Ἐπίσης, ἡ συμφωνία πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀναθεώρησις τῶν περὶ νηστείας Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων.

Υπάρχει μίᾳ θεμελιώδης διαφορὰ μεταξὺ τοῦ προγράμματος τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς σχεδιαζομένης διὰ τὸ μέλλον. Προηγουμένως αἱ Σύνοδοι συνήρχοντο δι' ὁρισμένον λόγον, διὰ τὴν καταδίκην μιᾶς ὁρισμένης αἵρέσεως. Ἐπίσης, ἐξήταζον ἄλλα ζητήματα ἀναφυέντα ἐκ προηγουμένων ὁρισμῶν. Ἀλλὰ οὐδέποτε συνήρχοντο διὰ τὴν ἀναθεώρησιν δολοκλήρου τῆς δογματικῆς, λειτουργικῆς καὶ παιδαγωγικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν Ἑβδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐλέγχθη περὶ τῆς εἰκονοκλαστικῆς συνόδου: «Πῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ἑβδόμη Σύνοδος ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τὰς προηγουμένας ἐξ»;

Δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ λάβῃ χώραν ἡ μέλλουσα «Ὁρθόδοξος Οἰκουμενικὴ Σύνοδος». Εἰς ἐκ τῶν μεταχόντων εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ Προσύνοδον εἶπεν δι' αὐτὴν ἡ ἀδύνατον νὰ ἐτοιμασθῇ αὕτη ἐνωρίτερον τῶν εἰκοσι ἐτῶν ἀπὸ τώρα. Θεωρητικῶς ἔχει δίκαιον, ἀλλὰ προσωπικῶς νομίζω δι' αὐτὴν οἱ οἰκουμενιστὰς ἴδουν δι' αὐτὴν ἡ ἀδύνατον εἶναι πρόσφορον πρὸς πραγματοποίησιν μιᾶς μεταρρυθμίσεως κατὰ τὴν Σύνοδον, τότε θὰ εὗρουν τρόπους διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν σύγκλησίν τῆς. Ὅσοι ὁμιλοῦν διὰ «εἰκοσιν ἔτη» εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶναι σοβαροὶ καὶ προσεκτικοὶ εἰς τὴν ἐτοιμασίαν συζητήσεων σχετικῶν μετὰ τὸν διάλογον — δηλαδὴ εἰς τὴν ἐτοιμασίαν διαπραγματεύσεων πρὸς συμφωνίαν μετὰ αἱρετικούς καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τοὺς Παπικούς. Οἱ οἰκουμενιστὰς ὁμῶς πλησιάζουν τὰ δογματικὰ ζητήματα κατὰ ἕνα ἀπλοποιημένον τρόπον. Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ περιεχόμενον τῶν δογματικῶν ὁρισμῶν. Τὸν Ἰούλιον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐδήλωσεν δι' ἐλπίζει νὰ συγκαλέσῃ τὴν Σύνοδον τὸ 1970. Εἰς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν Monseigneur Nolan, ὅστις ἐσχάτως τὸν ἐπεσκέφθη, εἶπεν: «Εἴμεθα ἤδη ἐν. Ἀς ἀφήσωμεν τοὺς θεολόγους νὰ ἐπεξεργασθῶν τὰς λεπτομερείας. Ἀλλὰ σεῖς καὶ ἐγὼ γνωρίζομεν δι' αὐτὴν ἡ ἐνότης εἶναι ἤδη γεγονός ἐπειδὴ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους».

καὶ ἐσμέν...» ἀλλὰ καὶ πόσῃ χαρὰν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅταν λέγομεν: «Ἐν Σοὶ Θεοτόκε, ζῶμεν καὶ ἀναπνέομεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν...» Διὰ τοῦτο εἴμεθα μακάριοι, διότι ἔχομεν Μητέρα, τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς καὶ ἐγίναμεν διὰ Σοῦ μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς Θείας φύσεως καὶ μετὰ πίστιν ὁμολογοῦμεν, ὅτι Σὺ μετ' ἡμῶν εὐρίσκεσαι καὶ συναναστρέφεσαι καὶ τὰς δεήσεις ἡμῶν δέχεσαι.

Ἄν καὶ Σὺ καὶ τὸ σῶμα Σου εὐρίσκεται εἰς τοὺς Οὐρανούς, ἡ καρδιά Σου ὁμῶς εὐρίσκεται μετ' ἡμῶν καὶ ἀγρυπνεῖ δι' ἡμᾶς.

Καὶ ἂν Σὺ μετέστης πρὸς τὸν Οὐράνιον κόσμον, ζῶσα ὡς Μητέρα τῆς ζωῆς εὐρίσκεσαι καὶ πάλιν πλησίον ἡμῶν προσδεχομένη τὰς δεήσεις καὶ τὰς βεστίας ἡμῶν τῶν τέκνων Σου, προσφέρουσα δὲ εἰς ἡμᾶς πλουσίας τὰς χάριτας καὶ τὰς δωρεάς διότι ὄντως Σὺ εἶσαι ἕνα πέλαγος χαρίτων καὶ δωρεῶν καὶ ὅστις αἰτεῖ τὴν χάριν παρὰ Σοῦ λαμβάνει τὸ δώρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς καὶ πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Μεταστάσεως εἰς τοὺς Οὐρανούς Σου τῆς Θεοτόκου Μαρίας, Μητρὸς τῆς ζωῆς.

Ὁ Παπικὸς ἱερεὺς **Maurice Villain** ἐδήλωσε εἰς τὸ φύλλον τῆς 14ης Αὐγούστου τοῦ περιοδικοῦ **Le Figaro** ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶπεν εἰς αὐτὸν τὰ ἀκόλουθα: «Πρέπει νὰ δεχθῶμεν εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ὄχι μόνον Ρωμαιοκαθολικοὺς (οἱ ὅποιοι μᾶς προσέφερον ἰσοτιμίαν εἰς τὴν Δευτέραν Βατικανὴν Σύνοδον) ἀλλὰ ἐπίσης ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν πραγματικὴν Του παρουσίαν εἰς τὴν Εὐχαριστίαν καὶ ἐν μιᾷ κοινῇ Ἐκκλησίᾳ δι' ὅλους ὅταν δέχωνται αὐτὰ τὰ δόγματα. Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι οἱ Θεολόγοι δύνανται νὰ διαφωνοῦν εἰς τὰς ἀπόψεις των ἐκάστη Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἰδικήν της ἀντίληψιν καὶ τοῦτο εἶναι κανονικὸν ἐφ' ὅσον αἱ ἐξηγούμεναι αὐταὶ συμφωνοῦν εἰς ὅ,τι εἶναι τὸ πλέον σπουδαῖον. Κάθε Θεολογία εἶναι ἐν κόσμῳ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ σεβώμεθα» αἱ ἀξίαι αὐταὶ ἐνώνονται μαζί, ἀμοιβαίως συμπληρῶνουν ἡ μία τὴν ἄλλην. Δι' αὐτὸ ἐτοιμάζομαι νὰ δεχθῶ ὅλους σας εἰς τὸ γεῦμα τῆς Θεῆς Λειτουργίας.... Ἡ μεγαλύτερά μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ρώμην διὰ νὰ ἰδῶ τὸν ἀδελφόν μου Παῦλον ΣΤ' τὸν ὅποιον ἀγαπῶ τόσο πολὺ. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ εἶναι διὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ Πιστήριον με' αὐτόν».

Εἰς τὴν πράξιν ἴσως καταστοῦμεν μάρτυρες ὁλονέν πολλαπλασιαζομένων «οἰκουμενικῶν ἱεραρχιῶν» τοῦ εἶδους ἐναντίον τοῦ ὁποῦ διεμαρτυρήθη ὁ Μητροπολίτης μας Φιλάρετος εἰς τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον. Ἰσως προσκληθῶμεν. Ἐνίοτε θὰ εἶναι δύσκολον εἰς τοὺς ἐνορίτας μας νὰ ἀντιληφθῶν διὰ τὴν ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς. Θὰ εἶναι εὐκολώτερον δι' αὐτοὺς νὰ ἐννοήσουν διὰ τὴν δὲν δεχόμεθα τὴν νέαν διευθέτησιν πρὸς ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ ὁμιλοῦντες γενικῶς, κάθε παράδειγμα ἐξασθενήσεως τῆς πειθαρχίας, τῆς ὑπονομιεύσεως τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως, τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἠθικῶν ἀπαιτήσεων, θὰ εἶναι μεταδοτικόν. Ἐπὶ πλέον, οὐχὶ πάντες θὰ ἀντέξουν εἰς τὴν γνώσιν ὅτι ἀνήκουν εἰς μίαν μειονότητα.

Δι' ἡμᾶς τοὺς ποιμένας ἀνακύπτει τὸ καθήκον τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ποιμνίου μας κατὰ τὴν συνειδήσιν τοῦ ὁμολογιακοῦ μας χρέους ὅπως τηρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι εἰμεθα μία μειονότης ὄχι μόνον ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος κόσμου γενικῶς, ἀλλὰ καὶ μεταξύ πολλῶν ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι φέρουν τὸ ὄνομα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, τὸ κύριον ὄπλον μας θὰ εἶναι τὸ κήρυγμά μας καὶ τὸ παράδειγμά μας — ἀνευ τοῦ ὁποῦ τὸ κήρυγμά μας θὰ εἶναι ἀνίσχυρον.

Ἐὰν λάβῃ χώραν τὸ σχεδιασθὲν συμβούλιόν μας με' τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ εἶναι ἐν ἐκ τῶν πλέον δυσκόλων.

Ἡ δυσκολία δὲν ἔγκειται εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ψεύδους τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι προφανές εἰς κάθε Ὁρθόδοξον καρδίαν ἢ ὅποια δὲν ἐτράφη με' τὸ κακὸν τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἀλλὰ εἰς τὸν συνδυασμὸν τῆς ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδοξίας με' πράξεις καὶ ταπεινώσιν.

Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας πόσον δύσκολον εἶναι τὸ τελευταῖον: αἱ περίοδοι τοῦ διωγμοῦ

συγκοινοῦντο ἐνίοτε ὑπὸ δυσκολιῶν ὑπῆρχον περίοδοι μεγάλης συγχύσεως προερχομένης ἐκ τῆς ἀλαζονείας καὶ ἀνυπομονησίας τῶν πρώην ὁμολογητῶν. Εἶναι ἀρκετὴ ἡ παράθεσις τῆς περιπτώσεως τῶν Νοβοτιανῶν ἢ Δονατιστῶν.

Καὶ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν ἐν ἐπὶ πλέον πρόβλημα τὸ ὅποιον ἀνέκυψε ἐν σχέσει με' τὴν γενικὴν κατάστασιν τοῦ Ὁρθόδοξου κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν. Εἶναι εἰς τῶν παραγόντων οἱ ὅποιοι μᾶς βοηθοῦν νὰ φρουροῦμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας διὰ τῆς διατηρήσεως τῶν λειτουργικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἠθῶν μας. Εἰς τὰς ἄλλας Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας δὲν ἔχουν φανῇ ἕως τώρα συγκεκριμένοι ἡγέται πρὸς ἀμυναν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐχομεν ἐπιστολὰς ἀπὸ πολὺ ὀλίγους Ἑλληνας ἐπισκόπους οἱ ὅποιοι χαίρουν διὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτου μας καὶ ἐκ τούτου γνωρίζομεν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἀπολαμβάνει γενικοῦ σεβασμοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν, ἀλλὰ αὐθεντικῶς Ὁρθόδοξα στοιχεῖα τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν μὴ ἔχοντα ἄλλο σημεῖον στηρίγματός των τὸ ἀναζητοῦν εἰς ἡμᾶς. Ἀφ' ἐνός μὲν θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἐν ἠθικὸν στηρίγμα δι' ἡμᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ δημιουργήσουν εἰς ἡμᾶς καὶ ὀρισμένα προβλήματα κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὁποίων θὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ δεῖξωμεν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι ἀνωτέρα τῆς Ρωσικότητός μας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τοῦτο θὰ καταστῇ ἀναποφεύκτως γνωστὸν εἰς τοὺς ξένους οἱ ὅποιοι δέχονται τὴν Ὁρθοδοξίαν — ἐπὶ παραδείγματι, Γάλλοι ἱερεῖς, ἄρτι προσηλυτισθέντες Ἀμερικανοί, ἢ ὅσοι Ἑλληνας ἐγκαταλείπουν τὸν Ἀθηναγόραν. Οἱ τελευταῖοι ἐρχόμενοι πρὸς ἡμᾶς θυσιάζουν ἐκ μέρους τὴν συναίσθησιν τῆς προτεραιότητος τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ ἢ ὅποια εἶναι χαρακτηριστικὰ τῶν Ἑλλήνων.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ κίνησις αὐτὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἶναι εἰς τὰ ἀρχικά της στάδια. Πλὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως ἔχομεν μόνον μίαν συσταθεῖσαν ἐνορίαν τώρα ὑπάρχουν δύο ἀλλὰ οἱ Ἑλληνας σκέπτονται νὰ σχηματίσουν καὶ ἄλλας.

Ἡγεῖρα τὸ ζήτημα αὐτὸ ὄχι ἐπειδὴ δημιουργεῖ ἤδη οἰαδήποτε σοβαρὰ προβλήματα πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἀναμένωμεν τὴν ἐπέκτασιν τῶν φροντίδων τῆς Ἐκκλησίας μας ἥτις θὰ περιλάβῃ Ὁρθόδοξους Ἑλληνας λόγῳ τῆς ἀντιδράσεως των κατὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Κατὰ τὴν παρούσαν ἐπιμέλειαν δὲν προέβην εἰς συγκεκριμένα συστάσεις. Νομίζω ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς δὲν εἶναι αὐτός. Καθώρισα ὡς σκοπὸν τὴν περιγραφὴν πρὸς χάριν σας ὀρισμένων φαινομένων συνηγομένων με' τὸν οἰκουμενισμόν, τὰ ὅποια ἀναποφεύκτως θὰ παρουσιάσουν εἰς ἡμᾶς ὀρισμένα προβλήματα κατὰ τὴν ποιμαντικὴν μας δραστηριότητα, προβλήματα τὰ ὅποια ἴσως δὲν ζητοῦν ἀκόμη συγκεκριμένα ἐνεργείας ἐκ μέρους μας.

Τώρα θὰ εἰπῶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων.

Αἱ ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος κόσμου ἐπὶ τοῦ ποιμνίου μας εἶναι ποικίλαι. Ἀλλὰ κατὰ

τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἵνα μὴ εἰσέλθω εἰς ἄλλας λεπτομερείας, εἶναι ἐπιτακτικὸν καθήκον μας νὰ ἐκπαιδευθώμεν τὸ ποιμνίον μας κατὰ τὴν ζῶσαν συναίσθησιν τῆς μοναδικότητος τῆς ἀληθείας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐντυπώσωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει μόνον ΜΙΑ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ὁμολογίαι εὐρίσκονται εἰς διαφόρους βαθμοὺς πλάνης. Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν οἰκουμενιστῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀντιτάξωμεν ἓνα ζῆλον πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀνοιχτῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μητροπολίτου μας κατὰ τὴν ζῶσαν συναίσθησιν τῆς μοναδικότητος τῆς ἀληθείας.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ δεῖξωμεν εἰς τὸ ποιμνίον μας λόγῳ καὶ ἔργῳ ὅτι ἐνῷ ὁ οἰκουμενισμὸς ζητεῖ τὴν ἐκείνῃ δι' ἑνὸς ἐλαχίστου (minimum) ὁμολογίας καὶ πνευματικότητος, ἀντιθέτως ἡ Ὁρθόδοξία ἀπαιτεῖ τὸ μέγιστον (maximum). Ὁ Κύριος δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἓν μέρος τῆς καρδίας μας. Καὶ ἡ Χριστιανικὴ πίστις δὲν ἐξηπλώθη διὰ λαοδικαίας χλιαρότητος, ἀλλὰ διὰ τῶν κατορθωμάτων τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὴν ζωὴν των ἕνεκα τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὅσοι κατανοήσουν πόσον σπουδαία εἶναι ἡ πίστις εἰς μίαν ἀλήθειαν θὰ εἶναι ἀπρόσβλητοι ὑπὸ τῆς οἰκουμενικῆς αἵρέσεως. Οὗτοι θὰ ἐκπαιδεύουν καὶ ὀχυρώσουν ἑαυτοὺς πρὸς διατήρησιν τῆς πίστεώς των εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του χωρὶς νὰ ἔχῃ σημασίαν τί συμβαίνει γύρω τους. Οὗτοι θὰ διατηρήσουν τὴν πίστιν των χωρὶς νὰ ἔχῃ σημασίαν εἰς ποίας δοκιμασίας θὰ ὑποβληθοῦν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα τοῦ προσηγγίζοντος βασιλείου τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας.

Ἐπιστολαί

Κύριον Κον Νομάρχην Πατρῶν
Πάτρας.

Ἐντιμὲ Κύριε Νομάρχα,

Λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ ὑπευθυνώσω Ὑμῖν ὅτι, παρῆλθον ἤδη δεκάτῳ μῆνι ἀφ' ὅτου διὰ προσωπικῆς, ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτόθι Παραρτήματος τοῦ Φιλοπόρχου Ταμείου Παλαισημερολογιτῶν ἐπισκέψεως, ἐνημερώσαμεν Ὑμᾶς ἀναφορικῶς μὲ τὴν παράνομον σφράγισιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παλαισημερολογιτῶν ὑπὸ τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ζαρουχλεϊτικῶν, αἰτοῦντες ἀναίρεσιν τῆς καταφύριως ἀδίκου καὶ ἀντισυνταγματικῆς ταύτης πράξεως καὶ ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου, διὰ τῆς ἀποσφραγίσεως τοῦ Ἱ. ἡμῶν Ναοῦ, ὡς καὶ τὴν προστασίαν σας, ἐν τῇ διεκδικήσει τοῦ πρώτου καὶ ἀνθρωπινωτέρου δικαιώματος, τοῦ νὰ θρησκειώμεν ἐλευθέρως, ὅπερ καθεὶς Ἕλλην κέκτηται.

Μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν προσοχὴν καὶ πληρώσεως ἔτυχε τὸ κατὰ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους δίκαιον τοῦτο αἰτημά μας, διὰ νομίμου ἐπεμβάσεώς σας, ὥστε ν' ἀγωνισώμεν. Ἀνησυχούμεν δὲ καὶ διερωτώμεθα ἐὰν τὸ Κράτος προστατεύῃ ἢ ὄχι τοὺς ἀκραιφνεῖς Ἕλληνας καὶ δὴ εἰς τὸ στοιχειωδέστερον δίκαιόν των, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1967. Ἀνησυχῶ καὶ

ἐνδιαφέρομαι ἰδιαίτερώς καθ' ὅτι εἶμαι εἰς τῶν δύο ἐκείνων κληρικῶν, τοὺς ὁποίους, ἀναιτίως καὶ παρανόμως συλλαβόντα τὰ ὄργανα Ἀσφαλείας Πατρῶν, μετήγαγον καὶ ἐκράτησαν ἡμᾶς ἐπὶ 24ωρον εἰς τὴν Ἀσφάλειαν, προκαλουμένων διὰ τοῦτου τῶν ὑπόπτων ἀποριῶν θρησκειούτος καὶ μὴ θρησκειούτος Λαοῦ τῶν Πατρῶν εἰς θάρος μας καὶ τῆς δυσφημήσεως ὑπὸ τῶν ἔναντι ἡμῶν τῶν κληρικῶν ἐχθρικῶς διακειμένων, δι' ἰδίου σκοπούς, εἰς σημείον ὥστε νὰ καθίσταται μέγα πρόβλημα δι' ἓνα Ἀγιορείτην, προκειμένου οὗτος νὰ ἐπιζητήσῃ — κατὰ τὸ χρέος του — νὰ ἐκκλησιασθῇ εἰς Ναὸν ἀκολουθοῦντα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, κατὰ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τάξιν, ὅταν εὐρεθῇ ἐκτὸς αὐτοῦ.

Νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ἐπαρκῶς ἡτιολογημένον τὸ προβληθέν ἐπιχείρημά σας ὅτι — δὲν εἶναι τῆς δικαιοδοσίας σας τὸ ζήτημα — καθ' ὅτι ἀμοιροῖ κανονικοῦ ἐρείσματος ἔναντι τοῦ Συντάγματος, ἀποδιδόμενον μόνον εἰς ἑλλειψιν ἐνδιαφέροντός σας διὰ τὸν λαόν, τὸν ὁποῖον ἐτάχθητε νὰ προστατεύσητε ἀπὸ τὰς ἀτασθαλίας καὶ τὰ δολοφόντα στοιχεῖα. Πιστεύομεν ὅτι ὑπὲρ πάντα ἄλλον γνωρίζετε ὅτι, καθὼς καὶ ὅλων τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν τὰ Συντάγματα, οὕτω καὶ τῆς Μητρὸς Πατρίδος τὸ Σύνταγμα, μεταξὺ τῶν πρώτων κατοχυρώνει τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἀτομικῆς καὶ ἑμμενικῆς, πάντων τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν. Περιπλέον ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Ἀπριλίου 1967, διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1969 καὶ εἰς πλείστας ἄλλας περιπτώσεις, διακηρύσσει ὅτι ἀποδίδονται καὶ προστατεύονται πραγματικῶς ὅλα τὰ δίκαια καὶ αἱ ἐλευθερίαι τῶν φιλονόμων καὶ ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων πολιτῶν. Οὐδεὶς δὲ ἀμφισβητεῖ ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες Χριστιανοὶ οἱ ἀποκαλούμενοι «Παλαισημερολογίται» εἶναι ἐκ τῶν φιλονομωτέρων καὶ ἐθνικοφρονεστέρων Ἑλλήνων. Πῶς λοιπὸν δικαιολογεῖται τοιαύτη ἀδιαφορία, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἐχθρικὴ συμπεριφορά, τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἔναντι τῶν δίκην ἐπαιτείας ὑποβαλλομένων δικαίων αἰτημάτων θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν Γ.Ο.Χ. Παλαισημερολογιτῶν;

Καὶ ἂν ἄλλα δικαιώματα προστατεύονται, πόσῳ μᾶλλον τὸ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ὅπερ ἀπορρέει ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων νόμων; Πλὴν δὲ τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, εἰδικώτερον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα (ἄρθρα 3ον καὶ 4ον) τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 (ἐπὶ Βασιλέως Γεωργίου Β'). Ὅπερ ἀκριβῶς διατάσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τελεῖ τὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Ἰουλιανόν (Παλαιόν) ἡμερολόγιον. Ὑπερβαλόντως ἐταλαιπωρήθησαν οἱ Παλαισημερολογίται — εἰ καὶ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ δικαίᾳ — ἐξ αἰτίας καὶ τῆς μετὰ φονικῆς ἀγριότητος συνεργασίας τῶν ὀργάνων Ἀσφαλείας μετὰ τοῦ Μητροπολίτου, ὥστε δὲν ἐνδείκνυται περιπλέον καὶ τόση ἀδιαφορία ἀπὸ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ κλήσις ἀναρμοδιότητος ἀπὸ μέρους Ὑμῶν. Ἐχετε ἀπόλυτον τὴν εὐθύνην διὰ τὰ γινόμενα εἰς τὴν Νομαρχίαν σας, γνωρίζετε δὲ πολὺ καλῶς ὅτι οἱ Παλαισημερολογίται δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ἥτις οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχει ἢ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ διὰ τὰ ἀφορῶντα αὐτοὺς πάντα. Ἀδίκος καὶ παράνομος εἶναι ὁ διωγ-

μός των Παλαισημερολογιτών και η επέρβασις ξένων εις τὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν και πᾶν ἄδικον δέον νὰ πατάσῃται ἀπὸ τοὺς ὄντως δικαίους Ἀρχοντας, εἴτε Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἄδικος, εἴτε Πατριάρχης, πτωχὸς ἢ πλούσιος. Εἰσθε παράλληλος Ἀρχὼν τοῦ ἐπισκόπου ἐπὶ ἐνὸς χριστιανικοῦ κόσμου καὶ ὁ μὲν ἐπίσκοπος διεκδικεῖ τὸν Νόμον τῆς Χάριτος, Ὑμεῖς δὲ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, κατέχοντες ὑψηλὴν θέσιν, ἐκ Θεοῦ ταχθεῖσαν, ὡς λέγει ὁ θεὸς Παῦλος «πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπὸ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶ» καὶ δέον νὰ εἰσθε ἀπροσωπώληπτος, μὴ ἐπιτρέποντες εἰς ἀντίδικον, τὸν Μητροπολίτην Κωνσταντίνου, νὰ «δικάζῃ» καὶ ἐνεργῇ κατὰ τῶν ἀδυνάτων Παλαισημερολογιτῶν (καίτοι ὁ ἴδιος μοι εἶπε προσωπικῶς ὅτι τὸν προσεκάλεσεν ἡ Ἀσφάλεια διὰ τὴν σφράγισιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἀφοῦ μᾶς εἶχε συλλάβει καὶ δηγῆσαι αὐτὴ εἰς τὸ τμήμα), ἐπὶ ἀνθρώπων, δηλαδὴ, ἐφ' ὧν οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχει.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως καὶ καθ' ὃν ἔχομεν δικαίωμα θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, θὰ μεριμνήσητε ὥστε ν' ἀποδοθῇ ἡμῖν τὸ δίκαιον ἡμῶν τάχιστα, ἀφ' ἐτέρου δὲ θὰ συμβάλῃτε ὥστε νὰ δοθῇ τελικὴ ἱκανοποιητικὴ καὶ κατὰ Θεὸν λύσις εἰς ζήτημα ἐτσιθελικῶς καὶ ἐκνόμως δημιουργηθὲν ὑπὸ παραγόντων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὁποίου δημιουργοῦνται καταστάσεις ὑπενθυμιζούσαι καιροὺς τῶν Κατακομβῶν καὶ τῆς βίας. Τὸ θέμα παρακολουθεῖται ὑπὸ ἑκατομμυρίων χριστιανικοῦ κόσμου, πιστεύομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις θέλει δικαιοῦσαι τὴν φήμην τῆς πανταχοῦ, ὡς ἐπιδιωκούσης καὶ ἐπιβαλλούσης τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν διὰ πάντας καὶ εἰς πάντας καὶ εἰς πάντα. Πιστεύομεν ὅτι θὰ θελήσητε νὰ μιμηθῇτε ἐν τούτῳ τὴν Α.Ε. τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν, ὅστις, διὰ τῆς Ἑγκ. 62, 5ης Ἀπριλίου 1969, πρὸς τὸν Νομάρχην Φθιώτιδος, ἐντέλλεται τὴν καταχώρησιν τῶν Ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν Θ. Μυστηρίων των.

Τυχάνω γέννημα καὶ θρέμμα τῆς θεοσώστου πόλεως Πατρῶν, μοὶ εἶναι δὲ παντελῶς ἀδύνατον ν' ἀνεχθῶ τὸν, δίκην λευκοῦ κομμουνισμοῦ, διωγμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων συγγενῶν καὶ πατριωτῶν μου, διὰ τὴν τήρησιν τῆς θρησκείας των. Καθιστῶμεν δὲ Ὑμῖν γνωστὸν ὅτι, ἐὰν ἐντὸς λογικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ παρόντος δὲν γίνουσι αἱ δέουσαι ἐνεργεῖαι διὰ τὴν διάνοξιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παλαισημερολογιτῶν, διὰ τὴν τέλεσιν τῶν χριστιανικῶν των καθηκόντων, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ διεκδικήσωμεν τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δικαίωμα μας δι' ὧν μέσων δυνάμεθα καὶ ἐν πρώτοις δι' ὅσων πολυπληθεὺς πρὸς τῆς Νομαρχίας συγκεντρώσεως πρὸς διαμαρτυρίαν, μὲ ἐμβλημα τὰς ἐπαγγελίας τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἐκ τοῦ Συντάγματος Δικαίωμα Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ ἰσχύον Βασιλικὸν Διάταγμα Γεωργίου τοῦ Β', αἰτούμενοι τὴν τούτων ἐφ' ἡμᾶς ἐφαρμογήν.

Εὐχόμενος ὅπως ζηλώσητε τὸν τρόπον ἐνεργείας τοῦ συναδέλφου Σας Νομάρχου Φθιώτιδος, ὅστις ἐνδι-

εφέρθη διὰ ταυτόσημον θέμα καὶ προσεκάλεσεν τὴν εὐχταίαν λύσιν του, διατελῶ ἐν ἀναμονῇ εὐχαρίστων.

Μετὰ τιμῆς καὶ εὐχῶν

Ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς

Παντελεήμων Ἀγιορείτης (Μπίτρας).

Κοινοποιήσεις:

α'. Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον

β'. Παράρτημα Γ.Ο.Χ. Πατρῶν

γ'. Σύνδεσμον Ζηλωτῶν Ἀγιορείτῶν Πατέρων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29.6.71

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Εὐρισκόμεθα εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ διαβρωτικὸν Οἰκουμενικόν, Προτεσταντικὸν καὶ Παπικὸν πνεῦμα, τὸ πολιορκεῖν λυσσῶδως τὸν τελευταῖον καιρὸν, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰσέρχεται πολλάκις ἐντὸς τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐδάφους, εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας φυλάκων καὶ φρουρῶν, μὲ θλιβεράς συνεπειάς διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Μακρὰν τῆς τοιαύτης διαβρωτικῆς ἐπιδράσεως δὲν ἠδυνήθησαν, δυστυχῶς, νὰ παραμείνουν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τελούμενα Μυστήρια, τὰ ὅποια δὲν εἶναι, σημειωθῆτω, σὺ μ β ο λ α καὶ τ ὄ π ο ι, ἀλλὰ φορεῖς τῆς Θείας Χάριτος.

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος Μυστήριον, τὸ ὁποῖον κάθε ἄλλο, παρὰ Ὁρθόδοξως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ τῶν Ἱερέων τελεῖται, ἀφορμῆς δοθείσης ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου ὑπὸ τῶν Ἱερέων τοῦ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Κολοκυνθοῦς) τὴν 20ην Ἰουνίου 1971.

Καὶ συγκεκριμένως κατὰ τὸ Βάπτισμα ἐκεῖνο ὁ ἱερεὺς δὲν ἐβύθησεν (σύνηθες τὸν τελευταῖον καιρὸν φαινόμενον) καθ' ὁλοκληρίαν τὸ παιδίον ἐντὸς τοῦ τῆς Ἱερᾶς Κολυμβήθρας ὕδατος, ὡς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει θεσπίσει. Εἰς γενομένην σύστασίν μου διὰ τὸ οὐσιώδες τῆς παραλείψεως, ὁ ἱερεὺς ἀπήντησεν: «Δὲν τὸ ἐβύθησα, διὰ νὰ μὴ πνιγῇ τὸ παιδί».

Καὶ εἰς τὴν μετὰ ταῦτα διαμαρτυρίαν μου ἀπήντησεν πάλιν «Πήγαινε νὰ διαμαρτυρηθῇς ὅπου θέλεις».

Ἡ τοιαύτη οὐσιώδης ἐν τοῖς Ἁγίοις Μυστηρίοις, πλὴν τῶν ἄλλων, παράλειψις ὑπὸ τῶν Λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, φαινόμενον τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐγκυμονεῖ σοβαροὺς πνευματικὸς κινδύνους διὰ τὸν βαπτιζόμενον, δὲν θὰ πρέπει νὰ παραμείνῃ ἀπαράτητος ἐπὶ τῶν Ἀρμοδίων τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἡ παράλειψις τῆς ἐν τῷ ὕδατι βυθίσεως τοῦ βαπτιζομένου εἶναι οὐσιώδης, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι αἱ τρεῖς καθ' ὁλοκληρίαν καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις τοῦ βαπτιζομένου ἢ φωτιζομένου ἀποτελοῦν τὴν οὐσιωδεστάτην Ἱεροτελεστείαν, διότι εἰκονίζουσιν τὴν τριήμερον τοῦ Κ. ἢ Ι. Χ. Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν.

Καὶ πρὸς ἐπύρρωσιν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς ἐκθέτομεν ἐν συντομίᾳ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ἡ τῶν Πα-

τέρων Παράδοσις λέγουν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἰδοὺ ἐνδεικτικῶς τί ὁ Ἐθναπόστολος Παῦλος λέγει: «Ἡ ἀγνοεῖτε ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡς περ ἠγέρθη, Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ΣΤ' 3 - 4).

Ἐνταῦθα τὸ «συνετάφημεν» δηλοῖ τὴν πλήρη εὐθυσίαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος τῆς Ἱερᾶς Κολυμβήθρας. Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολὴν του γράφει: «Ἐσωσεν ἡμᾶς διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ὁλοκαυτοῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινίσεως Ἁγίου Πνεύματος» (Τίτ. Γ', 5). Ὁ ὅρος «τοῦ ὁλοκαυτοῦ» ὑποδηλοῖ ἀπεριφράστως τὸ Βάπτισμα μὲ τὴν καθόλου εὐθυσίαν τοῦ βαπτιζομένου.

Ὁ δὲ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει σχετικῶς: «Καθὰ περ τὸ σῶμα Αὐτοῦ (Χριστοῦ) ταφέν ἐν τῇ γῇ Καρπὸν τῆς Οἰκουμένης, τὴν σωτηρίαν ἤνεγκεν, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον ταφέν ἐν τῷ Βαπτίσματι, καρπὸν ἤνεγκεν τὴν δικαιοσύνην, τὸν ἀγιασμόν, τὴν υἰοθεσίαν, τὰ μύρια ἀγαθὰ οἷοι (θά φέρη) δὲ καὶ τὸ τῆς Ἀναστάσεως ὕστερον δῶρον».

Ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐνταῦθα ὁμιλεῖ σαφῶς περὶ ταφέντος σώματος ἐν τῷ Βαπτίσματι. Δηλαδή περὶ εὐθι-σεως.

Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ἴδιος Πατὴρ λέγει: «...ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος θάπτεται καὶ καταδύσει (διὰ τῆς καταδύ-

σεως) κατὰ κρύπτεται ὅλος καθάπαξ». Καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος του εἶναι σαφὴς περὶ πλήρους καταδυθείσεως ἐν τῷ βαπτίσματι.

Ὁ δὲ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπίσης ὁμιλεῖ σαφῶς περὶ ὀλικῆς καλύψεως δι' ὕδατος. Λέγει: «Οἰκείως (ὁμοίως, ἔχει σχέσιν) ἢ δι' ὕδατος ὀλικῇ κάλυψις εἰς τὴν τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τῆς ταφῆς ἀειδοῦς εἰκόνα παρέρχεται».

Αἱ δὲ παραινέσεις τοῦ Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ πρὸς τοὺς Ἱερεῖς, ἀναφερόμεναι εἰς τὸ Βάπτισμα, εἶναι ἐπίσης κατηγορηματικαὶ καὶ σαφεῖς: «Ἁγιοὶ Ἱερεῖς πρέπει νὰ ἔχετε Κολυμβήθρας Μεγάλας εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἕως ὅτου νὰ χώνεται ὅλον τὸ παιδίον μέσα, νὰ κολυμβᾷ, ὅπου νὰ μὴν μείνῃ, ἴσα μὲ τοῦ φύλλου τὸ μάτι ἄδρεχο, διατὶ καὶ ἐκεῖ προχωρεῖ ὁ Διάβολος καὶ διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ σας σελιγνιάζονται, δαιμονίζονται, ἔχουν φόβον, γίνονται κακορρίζικα, διατὶ δὲν εἶναι καλὰ βαπτισμένα» (Διδαχὴ Ζ!).

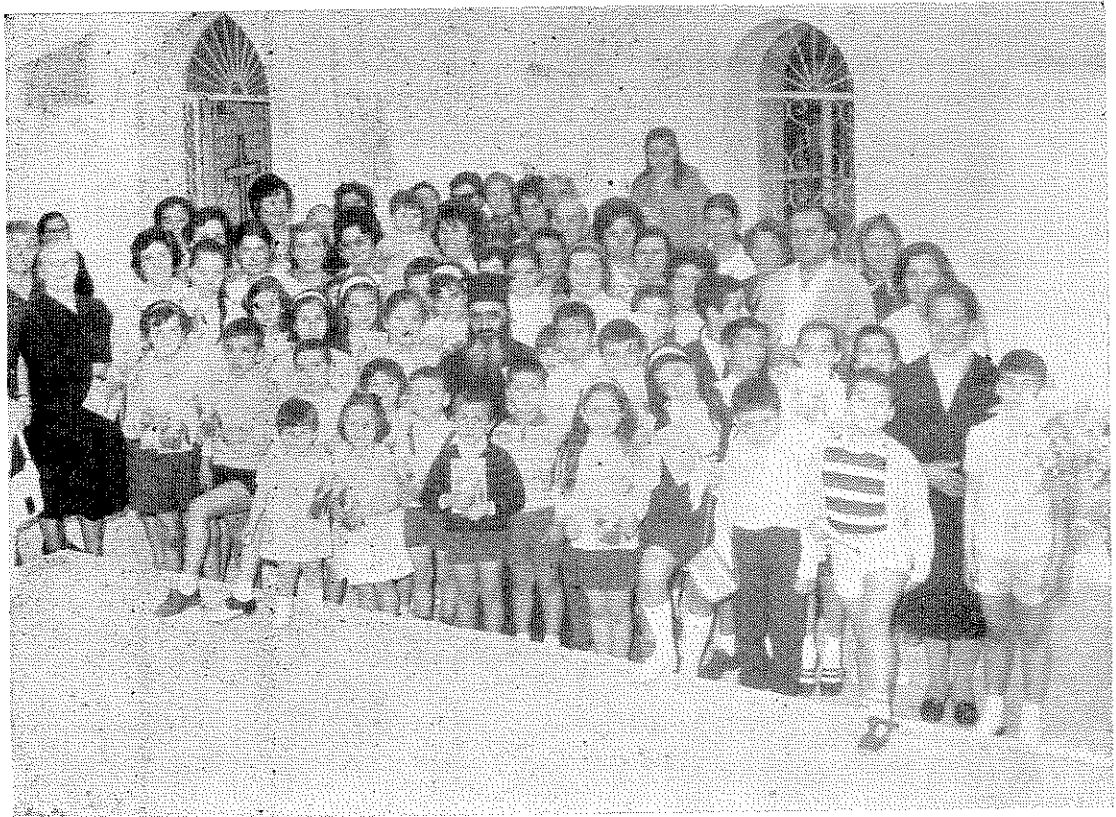
Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀντὶ ἄλλης παραινέσεως καὶ συστάσεως, συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ὅτι: Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς εἰς τοὺς τῆς ἐποχῆς του Ἱερεῖς συνίστα, σχετικῶς μὲ τὸ Μέγα Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν

Μετὰ πάσης τιμῆς

Χρῆστος Κάρλος

τέρμα Κολοκυνθοῦς. Ἀθήναι

Ἀπὸ τὴν λήξιν τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς ἐνορίας τῆς Ἀγ. Τριάδος Ἀνω Ἰλισίων

Τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

Ἡ ΠΕΠΟΙΚΙΛΜΕΝΗ,

Εἶχα τάξιμό νὰ ὑπάγω στὴν Κεχριάν, νὰ φάλλω τὸ «Πεποικιλμένη», εἰς τὰ ἐγγεάμερα, τὴν 23 Αὐγούστου. Ἀπὸ δέκα χρόνων δὲν εἶχα ἐπισκεφθῇ τὴν Παναγίαν τὴν Κεχριάν. Δέκα χρόνια εἶχα ν' ἀσπασθῶ τὴν σεβασμίαν παλαιὰν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένοι ἐπάνω εἰς δύο ὑπερῶα, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὁ ἱερός Κοσμάς, (αὐτὸς ὁ Θεοπέσιος ποιητὴς τῆς «Πεποικιλμένης» ὁ θεῖος Δαμασκηνός, τείνοντες δύο τόμους κάτω πρὸς τὴν σύνθεσιν τῆς εἰκόνης, ἐφ' ὧν εἶναι γραμμένα δύο τροπάρια, τὸ «Ῥυναϊκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφύως καὶ Μητέρα Θεοῦ», καὶ τὸ «Ἀξίως ὡς ἐμψυχόν σε οὐρανὸν ὑπεδέξατο...». Καὶ δὲν εἶχα ἀγναντέφει οὔτε μακρόθεν τὸν περικαλλῆ θόλον τοῦ σεμνοῦ ναύσκου, ὅπου ἀστράπτει εἰς τὸν ἥλιον ὅλος πεποικιλμένος ἀπὸ τὰ ὠραία παλαιὰ πινάκια, τὰ ἐγκολλημένα εἰς τὸ κτίριον ὡς ὀστρακα μαργαριτοφόρα.

Καὶ παρημέλησα τὸ τάξιμό μου, καὶ δὲν ἀποφασίζα νὰ ὑπάγω. Ἐνύκτωσε, καὶ ἐκαθόμουν ἔξωθεν τοῦ μαγαζίου τοῦ ἀγαπητοῦ νεαροῦ φίλου μου, τοῦ Κωστή τοῦ Τσαμασφόρου, πολλὰ ρειδιάζων, καὶ οὐδὲν σκεπτόμενος. Ὁ Κωστᾶκης μοῦ ἔφερε ποτήριον ρακίου, νὰ μὲ κεράσῃ καὶ μοῦ εἶπε. — Δὲν πῆγες, μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, στὴν Παναγίαν τὴν Κεχριά; Ἐγὼ θὰ πάω.

— Τώρα ποῦ νύκτωσε; τί λές; — ἔχει φεγγαράκι.

Ἐπια, καὶ ἐπανῆλθε στὸ μαγαζὶ τοῦ κρατῶν τὸν δίσκον. Μόλις αὐτὸς εἰσῆλθε, καὶ πάραυτα εἰσώρημα μέχρι τοῦ κυλικείου, ὅπου ἀπέθετε τὸν δίσκον μὲ τὰ ποτά.

— Θὰ πᾶς σίγουρα, Κωνσταντῆ;... πῶς σοῦ ἤρθε; Ἐχεις συντροφιά;

— Ἐχῶ, ἂν δὲν μὲ γελάσῃ.

— Ποιόν;

— Τὸν Ἀργύρη τὸν Τσαλαβοῦτη.

Ἐτρεξα ἔξω. Ἐπῆγα εἰς ἓν ὑποδηματοποιεῖον, δυὸ ἢ τρεῖς πόρτες παρέχει, διὰ νὰ εὕρω τὸν μικρὸν ἀνεψιόν μου Διαμάντην, ἐργαζόμενον ὡς κάλφαν εἰς τὴν τέχνην αὐτήν. Δυστυχῶς τὸ ὑποδηματοποιεῖον εἶχε κλείσει. Ἐπλησίαζεν ὀγδόη ὥρα, δύο ὥρες νύκτα. Ἐπέστρεψα πρὸς τὸν Τσαμασφόρον.

— Κωνσταντῆ, δὲν ἤδρα τὸν ἀνεψιόν μου. Ὁ μάστορας τοῦ ἔκλεισεν ἀπὸ νωρίς. Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ νὰ πῇ χαμπάρι στὸ σπίτι. Δὲν συμφέρει νὰ πάω ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Θὰ φωνάζουν οἱ ἀδελφές μου. «Ποῦ θὰ πᾶς τέτοιαν ὥρα;» καὶ τὰ λοιπά. Μιζέριες γυναικῶν. Ἀκούς νὰ σοῦ πῶ;

— Λέγε.

— Ἀναλαμβάνεις νὰ στείλῃς εἰδήσιν στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ μὴ γυρεῦσουν καὶ ἀνησυχῶν ὅλη νύκτα; Στείλε ἕναν, ὅποιον θρεῖς, ἢ ἓνα παιδί..., ἢ ἓνα πουλί.

Καλὰ.

— Μὴν ξεχάσῃς.

— Ὅχι.

— Ἐγὼ θὰ πάω πεζὸς καὶ μοναχός μου. Ἐσὺ ἔλα μὲ τ' ἄλογό σου, καὶ μὲ τὴν παρέα σου.

— Θὰ πάρῃς καὶ κουμπάνια;

— Θὰ πάρω.

— Σὲ περιμένω στὸν Ἄη — Λιά. Ἐκεῖ θὰ σμίξουμε.

— Καλὰ.

Ὁ Κωστής, ὁ νεαρός φίλος μου, μοῦ εἶχε κάμει ἀληθῆ ὑποβολήν, ἂν ὄχι ὑπόμνησιν τοῦ ταξιδιότητός μου. Δὲν ἐκρατούμην, κι' ἐκίνησα πάραυτα. Τὸ φεγγάρι ἦτο ἐγγεᾶ ἢ δέκα ἡμερῶν. Ἐλογάριαζα μιᾶς ὥρας ἀνήφορον ἕως τὸν Ἅγιον Ἠλίαν, μιᾶς ὥρας συνάντησιν καὶ διατριβὴν μετὰ προχείρου δείπνου εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτήν, καὶ τριῶν τετάρτων περίπου κατήφορον ἕως τὴν Παναγίαν. Ἡ σελήνη θὰ μᾶς ἔφεγγεν ἀκριβῶς ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα.

Ἐπῆρα τὸν ἀνήφορον, βαδίζων τὸν φράκτην — φράκτην, ἐν μέσῳ ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶνων, ἀνέβην εἰς τὸ Κοτρωνάκι εἰς τοὺς «Σακαλάρους», ἔφθασα εἰς τοῦ Βαραντᾶ τὸ ρέμμα, ὅπου ἐκροτιζεν ὁ τόπος, ἀλλ' ἔγῳ δὲν ἐκροτιζόμην, δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου στοιχεῖα καὶ φαντάσματα, ἀλλὰ προσηπῆλα τὸ «Πεποικιλμένη». Διέσχισα πέρα — πέρα τὸ ρέμμα, ἐμβήκα εἰς τὸν μεγάλον ἀνήφορον, στὸ Μερσίβι, καὶ τέλος, μὲ πολὺ ἄσθμα καὶ ἰδρώτα, ἔφθασα εἰς τὸν Ἄη — Λιά. Ἀντικρὶ εἰς τὸ πελώριον κτίριον, τὸ κελλὶ τοῦ Παπᾶ — Ἱερεμῖα, δύο ἢ τρία σκυλιὰ μ' ἐγαύγισαν, ἀλλ' ὅταν ἐπάτησα ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου, ὅπου ἦτο ὁ ναῦσκος τοῦ Προφήτου, παραδόξως εἰσώπησαν κι' ἐκρύβησαν εἰς δύο ἢ τρεῖς καλύδας, ὅπου ἐφαίνοντο ἀνάμεσα εἰς τοὺς κήπους.

Ἐνῶχην δὲν εἶχα συναντήσῃ. Γλυκὸς ζέφυρος ἐφύσα εἰς τοὺς πελωρίους πλατάνους, τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην δίκρουνον θρύσιν, ὅπου ἐκελάριζε τὰ νερά της στ' αὐλάκια, τὸ ρέμμα — ρέμμα, τὸν κατήφορον. Ἐκαίνα τὸν σταυρόν μου, ἔξωθεν τοῦ παραθύρου, εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῶν κανδηλίων, ὅπου ἔφεγγαν ἐμπρός εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν, καὶ τὸν Πρόδρομον, καὶ τὸν Προφήτην Ἠλίαν μὲ τὴν μάχαιραν καὶ μὲ τὴν μηλιωτήν. Ἐφαλλὰ «ὁ ἑνσαρκὸς Ἀγγελος». Ἐκάθισα ἐπὶ τῆς πεζούλας. Ἀγνάντευα, εἰς τὸ μελαγχολικὸν φῶς τῆς σελήνης, τὸ χωρίον μας κάτωσπον, κτισμένον ἐπὶ δύο λόφων καὶ μεσαζούσης κοιλάδος, παραθαλάσσιον, καὶ τὸν λιμένα τὸν τρίκολπον μὲ τὰ τρυφερά κηπάκια, ὅπου φαίνονται ὡς νὰ «ἐγκαινίζωνται» εἰς τὰ φωσφορίζοντα νερά.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ἤκουσα χρότον καὶ βάδισμα ἀλόγου. Ἐσηκώθην. Ἦρχετο ὁ Κωνσταντῆς.

— Ἐδῶ εἶσαι, μπάρμπ' — Ἀλέξανδρε;

— Ἐδῶ. Μοναχός σου ἤρθες; ποῦ εἶναι ἡ παρέα σου;

— Μ' ἐγέλασε... Μὴν τὰ ρωτᾶς, μπαρμπ' — Ἀλέξανδρε' ὅσα τροπάρια ἤξερα... καὶ ξέρω πολλὰ ὀλίγα... ὅλα τὰ εἶπα στὸ δρόμο.

— Γιατί, φοβήθηκες;

Κρότιζε ὁ τόπος. Ἐσένα δὲν σ' ἐμελλε;

— Ὅχι τόσο. Ἀπ' τοῦ Βαραντὰ ἤρθες;

— Ἀπ' τὸ Πετράλωνο. Ἐσύ, ἀπ' τοῦ Βαραντὰ;

— Ναι.

— Δὲν φοβήθηκες ἐκεῖ, στὸ ρέμμα;

— Δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ μου... τίποτε.

Ἐπέξουσεν. Ἐξεφόρτωσε τὸ ξεμπίλι μὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὴν φλάσκαν μὲ τὸ κρασί. Ἐθγάλε ἀπὸ τὸ ξεμπίλι ἐν κηρίον σπαρματσέτο, ἔτριψε ἐν πυρεῖον καὶ τὸ ἤναφεν. Ἔως νὰ καθίσωμεν πρὸς τὸ κατώφλιον τῆς μικρᾶς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ στρώσωμεν τὸ τραπέζι, ἠσθάνθημεν, ὅτι ὁ Μπαλῆς, τὸ ἄλογον, ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει λυτὸν ὁ Κωνσταντῆς, μᾶς ἔφυγε. Πρὶν κάμωμε τὸν σταυρὸν μᾶς ἐσηκώθηκεν ὁ Κωστής. Ἀλλὰ τὸ ὑποξύγιον θὰ ἐπῆγεν ἐκεῖ, πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὸ σύσκιον μέρος, ἀνάμεσα εἰς λόχμας καὶ φράκτας καὶ δὲν τὸ ἐθλέπομεν. Ἀνάγκη νὰ τρέξῃ ὁ Κωστής, διὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ κάπου. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγαλυτέρα εὐκολία, εἰς νὰ κρατῇ τὸ κηρίον, καὶ ἄλλος νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ ζῶον, ἅμα θὰ τὸ εὕρισκεν. Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο ὁ μόνος ἀρμόδιος πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἐγὼ εἰς τί ἄλλο θὰ ἐχρησίμευα, εἰ μὴ διὰ νὰ κρατῶ τὸ κηρί;

Δυστυχῶς εἶχα θγάλει τὸ ὑπόδημά μου τὸ ἀριστερόν, πρὶν καθίσωμεν εἰς τὸ δεῖπνον, ἐπειδὴ μὲ ἠνώχλει ὁ κάλος κατόπιν τῆς ὁδοπορίας, κι' εὐρέθην μονοπέδιλος τὴν ὥραν ὅπου εἶχε γίνεαι ἀφαντον τὸ ζῶον. Καὶ ὅμως ἀνάγκη ἦτο νὰ συμμορφωθῶ. Ἐπῆγα μαζὺ μὲ τὸν Κωνσταντῆν πολλὰ θέματα, πέραν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἐν ὑπόδημα, χιολαίνων καὶ πατῶν ἐπὶ ἀκανθῶν. Εὐτυχῶς ὁ Μπαλῆς δὲν εἶχεν ὑπάγει μακράν, ἦτο διακριτικὸν ἄλογον. Εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπλῶς διὰ νὰ θοσκήσῃ, καὶ δὲν εἶχε θάλει κακὸν μὲ τὴν κεφαλὴν του...

Ἐφάγομεν τὸ λιτὸν δεῖπνόν μας, ἐπίομεν, ἐδευτερώσαμεν, κι' ἐτριτεύσαμεν μὲ τὴν φλάσκαν.

— Ὅλα καλὰ, μπαρμπ' — Ἀλέξανδρε' μὲ ἔλα ποῦ ἔξασα νὰ στείλῃ χαμπάρι στὸ σπίτι σας.

— Ἀλήθεια;... ἐπόμενον ἦτο, δὲν πειράζει, Κωνσταντῆ.

Τὴν ἐπαύριον ἔμαθον ὅτι ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ μου ἐπῆγε μεσάνυχτα, μαζὺ μὲ τὸν ἀνεψιόν μου μὲ ἕνα φανάρι, κι' ἐξῆλθον τὴν νεαρὰν γυναῖκα τοῦ Κωνσταντῆ, διὰ νὰ πληροφωρηθῇ. Τέλος ἔμαθον, ὅτι εἶχα ὑπάγει στὸ πανηγύρι καὶ ἠσύχασαν.

— Σήκω τώρα νὰ πηγαίνωμε. Θὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ δέκα ἡ ὥρα. Τὸ φεγγάρι ὅσο πάει καὶ γέρνει ἐκεῖ κάτω, καὶ θὰ τὰ θροῦμε σκούρα στὸν κατήφορο, ἀνάμεσα στὰ ρέμματα.

— Πάρε, Μπαρμπ' — Ἀλέξανδρε.

Ἐσηκώθη κι' ἐφόρτωσε τὰ πράγματα εἰς τὸ ζῶον. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνεξήτει τὸ φάθινο καπέλλο του καὶ δὲν ἐνεθυμείτο ποῦ τὸ εἶχε πετάξει. Τέλος τὸ ἤραμε, τῇ βοήθειᾳ τοῦ κηρίου (ἢ τοῦ Κυρίου).

Ἐγὼ εἶχα φορέσει τὸ ὑπόδημά μου. Ἐσθήσαμε τὸ κηρί, καὶ τὸ ἔβαλα ἐγὼ στὴν τσέπη μου. Ἀνέβημεν τὸν μικρὸν ἀνηφορίσκον ἕως τὸν ζυγὸν τῶν δύο θουνῶν, μεταξὺ τῶν δύο ὕψωμάτων τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἐκεῖ ἐκατηφορίσαμεν εἰς τὴν Κεχριάν...

Ἐγὼ εἶχα τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Κωστής θὰ ἤξευρε καλλίτερ' ἀπὸ ἐμὲ τὸν δρόμον, ὡς νέος καὶ κατοικῶν διαρκῶς εἰς τὸν τόπον. Ἐκεῖνος ἐφρόνει ὅτι ἐγὼ θὰ ἐνθυμούμην καλλίτερα τὰ κατατόπια, ὡς παλαιός, καὶ ἀγαπῶν τὰ ἐξωκλήσια... Οἱ δρομίσκοι τῆς ἐξοχῆς εἶναι σκολιοὶ καὶ ἄτακτοι... Τέλος ἐχάσαμεν ὡς εἰκὸς τὸν δρόμον. Ἐθγάλα τὸ σπαρματσέτον καὶ τὸ ἤναψα. Ἐτρεπόμεθα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐγυρίζαμεν ἀποδοῦ καὶ ἀποκεῖ, ἐκεῖνος καθάλλα, ἐγὼ πεζός. (Ὁ Κωστής μοῦ ἐπρότεινε φιλοφρόνως νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ ἱππεύσω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν συνηθίζω ποτὲ τοιοῦτον εἰς τὴν μικρὰν νησὶν μου).

Τέλος κηπουρός τις μᾶς ἠσθάνθη ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ ἤλθεν εἰς βοήθειάν μας, καὶ μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κεχριάν.

Ὁ Γούμενος, νεαρὸς ρασοφόρος, τὸν ὅποιον εἶχε στελεῖαι ὁ νεοχειροτόνητος Ἐπίσκοπος, εἶχε κοιμηθῇ, ἀφοῦ εἶχε κάνει ἐσπερινόν, διαρκέσαντα ἕως τὴν 10ην ὥραν. Ἦτο παραμικρὸν μεσάνυχτα, ὅταν ἐφθάσαμεν. Ὁ Γούμενος δὲν ἐγνώριζε τὰ παλαιὰ ἔθιμα καὶ δὲν τὰ ἠσπάζετο. Ὁ κόσμος, ὅστις εἶχεν ὁδοιπορήσει πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὰ ἐννιάμερα τῆς Παναγίας, εἶχον ὑπάγει διὰ νὰ ἀγρυπνήσουν.

Ὁ Γιώργης τὸ Μπονακάκι, φάλτης, ὅστις εἶχεν ὑπάγει ἀφ' ἐσπέρας, μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ πάτερ — Γεράσιμος εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ σηκωθῇ μετὰ μίαν ὥραν καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸν ὄρθρον.

Φωτιά ἦτον ἀναμμένη εἰς τὸ προαύλιον. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐθερμαίνοντο εἰς τὸ πῦρ. Ἐκαμε ψύχραν...

Ἐγινε δύο ἡ ὥρα κι' ὁ Γούμενος ἐκοιμᾶτο κι' ὁ κόσμος ἐκρύωνεν. Ὁ Γιώργης τὸ Μπονακόπουλο μοῦ προσεφέρθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ζυπνήσῃ τὸν Ἠγούμενον.

— Ὅχι μὴν τὸν ζυπνᾶς. Δὲν ἔχομεν θάρρος στὸν ἄνθρωπον. Πάρε μέσα, κι' ἐγὼ θὰ ἀρχίσω τὸν Πολυέλεον, διὰ νὰ πάρω τὴν μπόρα... δηλαδὴ νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνην. Καὶ σύ, ἀνοιξὲ τὸ μουσικὸ σου βιβλίον καὶ κελάδει το. Ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὸ «Δούλοι Κύριον». Κατόπιν σὺ ἀρχινᾶς τὸ «Λόγον ἀγαθόν»... Ἐγὼ δὲν ἤρθα διὰ τὸν Πολυέλεον, ἤρθα διὰ τὸ «Πεποικιμένην».

Εἰσῆλθον εἰς τὸν σεπτὸν ναῖσκον — Βυζαντινόν, μὲ χιθόδας καὶ μὲ τοιχογραφίας, καὶ ἀρχίσασμεν τὸν Πολυέλεον. Ὁ κόσμος ἔτρεξε κατόπιν μας, ἀναφαντοῦς πολλὰ κηρία αἱ γυναῖκες καὶ ἡῤαμεν θάλλος καὶ παραμυθία.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ Ἠγούμενος παρουσιάσθη... Πλησίασα πρὸς τὴν πύλην τοῦ ἱεροῦ τὴν βορείαν καὶ τοῦ ἐξηγγήθην.

— Πάτερ, διὰ νὰ μαζωχθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ ξεσταθῇ, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἀρχίσωμεν τὸν Πολυέλεον, χωρὶς νὰ σᾶς διὰσωμεν εἰς τίποτε. Πιστεύω ὅτι δὲν ἠνοχλήθητε.

— Καλὰ, καλὰ.

Τέλος ἠξιώθην νὰ φάλλω τὸ «Πεποικιμένην», καὶ

Ἡ ἀποκάλυψις

Τὶ λέγει ἡ ἀποκάλυψις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἡ ἐρμηνευθεῖσα κατὰ Ἰούλιον μῆνα τῷ ἔτει 1881 ἐν Ἀθήναις παρὰ τινος ἀγνώστου ὑπογραφῆς ταυτότητός του (κεφ. α'. 10.11.) μόνον «Ὁ Ἑρμηνευτής.»

Ἦ ἐν περιλήψει ἀντιγραφὴ ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· ἔχει σπουδαίαν ἐφαρμογὴν διὰ τὴν σημερινήν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων καὶ γεγονότων καὶ λίαν δυσμενῶς πορευομένων πραγμάτων, ἔντε ἐκκλησιαστικῶς καὶ πολιτικῶς. Καὶ ὡς παράδειγμα τὴν ἀξίαν ἀνάβασιν τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς μεγάλης πρώτης ἀρετῆς ἡγρουν τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ μέχρι δούλου μορφῆς, καθὼς παρακατιῶν λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

«Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος». Ἡ μεγάλη φωνὴ ὡς σάλπιγξ ἀποκαλύπτει πρῶτον τίς ἐστὶν ὁ λαλῶν πρὸς τὸν ἐν πνεύματι γενόμενον Ἰωάννην. Ὁ λαλῶν ἐστὶν «ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος» ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὃς ἐγένετο πάντων ἔσχατος, καὶ ἔπειτα ἐγένετο πρῶτος καὶ ἀνώτατος. Τὰ δύο ταῦτα ἐπίθετα σημαίνουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ ἔσχατος» σημαίνει τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινώσεως, καθ' ἣν ἐκένωσεν ἑαυτὸν, μορφὴν δούλου λαβὼν, καὶ σχηματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπὸ ἡμῶς μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ· ὁ δὲ «πρῶτος» σημαίνει τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἔλαβεν ὡς θραβεῖον τῆς ἀρετῆς τῆς ταπεινώσεως, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Παῦλος λέγων· «Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῇ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· Ἀμήν». Προηγῆθη ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἔπειτα ἡκολούθησε τὸ ὕψος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπερτάτης ἀρχῆς· ἐγένετο πρῶτον

«ἔσχατος» καὶ δούλος πάντων, καὶ ἔπειτα ἐγένετο «πρῶτος» καὶ ἀνώτατος πάντων. Καθὼς δὲ ὁ Κύριος ἐγένετο ἔσχατος καὶ πρῶτος, οὕτως ἐνομοθέτησε νὰ πράττωσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ θέλοντες τὰ πρωτεῖα καὶ τὰς ἀρχάς.

Πολλάκις οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐφίλονεῖκον περὶ τῶν πρωτείων. «Ὁ δὲ Ἰησοῦς, προσκαλεσάμενος αὐτούς, εἶπεν· Οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι καταξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος· καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων δούλος· ὥσπερ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Ὅσοι λοιπὸν ὀρέγονται τῶν πρωτείων, πρέπει πρῶτον νὰ γείνωσι δούλοι καὶ ὑπηρέται πάντων ὁμοίως τῇ Χριστῷ. Ὅστις δὲ ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ ζητεῖ νὰ γίνῃ πρῶτος χωρὶς νὰ γίνῃ ἔσχατος, ζητεῖ τὰ ὑψηλὰ πρὸ τῶν ταπεινῶν· ὁ τοιοῦτος παραβαίνει τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκπίπτει παντάπασιν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, μηδὲ ἀπλοῦν μέλος αὐτῆς εἶναι δυνάμενος· «πᾶς γὰρ ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

Τὸν νόμον τοῦτον πρῶτος ὁ Χριστὸς ἐφῆρμωσε εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἐδίδαξε ἡμᾶς ἔργῳ ὅτι διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς πάντα τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ ἀνυψούμεθα εἰς τὰ πρωτεῖα καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος». Ἀνωτέρω εἶπεν· «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος». Ἀρχὴ καὶ τέλος σημαίνουν τὰ προσόντα τῆς θείας καὶ αἰδίου φύσεως τοῦ Χριστοῦ· «πρῶτος δὲ καὶ ἔσχατος» σημαίνουν τὰ ἐπίκτητα προσόντα τῆς ἀνθρωπίνης.

«Καί, Ὁ βλέπεις γράφον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Ἀσίᾳ». — κ.λ.π.

Ἀντιγραφὴ παρὰ Μον. Παντελεήμονος
Ἀργυροπούλου
Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει (Καρναῖς - Καψάλα)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

τοῦτο ἀρκεῖ. Ὅταν ἐξήλθομεν ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν περὶ τὸ λυκαυγές, ὁ Ἠγούμενος, μειδιῶν, μᾶς προσέφερεν ἐπὶ τῆς πεζούλας ἔξω τοῦ γαυοῦ, ὅπου ἐκαθίσταμεν, ροδάκινα καὶ ρακί, εὐλογίαν τοῦ Μοναστηρίου. Εἶχα ἀποποιγηθῆ νὰ πῶ καφέν, ὅταν μοῦ ἐπρόσφεραν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' ὅταν ὁ Ἠγούμενος ἔστειλε τὸν Πάτερ Παφνούτιον, πρῶτον ὑπονοματάρχην, ὅστις εἶχε καλογηρέψει εἰς τὸ κελλί, καὶ μοῦ ἔφερε μεγάλην κούπαν καφέ, μοναστηριακὸν θαυμάσιον, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῶ...

(Σημ. Φ. ὁρθ. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ἀνωτέρω διήγημα, διὰ νὰ παραδειγματισθῶμεν ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν τοῦ Παπαδιαμάντη, ἀλλὰ καὶ ἐλοκλήρου τοῦ τότε Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν Παναγίαν).

Αἱ μαρτυριῶς διχαζόμεναι ἐφέσεις τῶν ἁγίων ψυχῶν

Ὁ κατὰ Χριστὸν ζῶν Μοναχὸς καὶ ἀγωνιζόμενος καθ' ἡμέραν διὰ τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν αὐτοῦ, ἀρχεται ἤδη νὰ ἀπολαμβάνῃ ἀπὸ τοῦ παρόντος βίου «τῆς αἰωνίου χαρᾶς καὶ μακαριότητος» καὶ νὰ αἰσθάνηται ἐν τῇ καρδίᾳ του προγευστικῶς, ὅτι ἡσθάνθησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἵτινες «πάντα τὰ τοῦ κόσμου σκύδαλα ἡγήσαντο», ἐνεκα τῆς μακίης καὶ ἀπείρου πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης των. Ἡ ἡθικοπνευματικὴ ὁμῶς τελειοποίησις τοῦ Μοναχοῦ — ὡς σαφῶς ἀπαφαίνονται ἐπ' αὐτοῦ οἱ πνευματέμφοροι πατέρες — δὲν κατορθοῦται ἐν ταῖς βιοτικαῖς μερίμναις καὶ τοῖς περισπασμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ Ἑσχατικῇ καὶ ἡρέμῃ καὶ ἀπηλλαγμένῃ παντὸς βιοτικοῦ θορύβου βίῃ.

Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ δικαιολογεῖ θαυμασίως τὰς πρὸς ἐρημίαν ἐφέσεις τῶν τῆς τελειότητος ἐφιεμένων καὶ τὴν ἀναγκάσει πολλῶν ἀπὸ «τοῦ ἐν τῷ πονηρῷ κειμένου κόσμου». Ὁ ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς ὁμῶς πολιτευόμενος ἐν ἀκριβεῖ καὶ τελειότητι Μοναχὸς καὶ ἀπολαμβάνων τοῦ ἀκροτάτου ἐφετοῦ «τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνώσεως», εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διακατέχεται ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας καὶ ἄλλων ψυχῶν. Καὶ καὶ μὲν, ἐν τῇ ἐσωτερικεύσει καὶ τῇ αὐτογνωσίᾳ καὶ τῇ ἀδιαλείπτῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπικοινωνίᾳ, καὶ τῇ ὑψώσει τοῦ νοῦ πρὸς τὰ οὐράνια κάλλη, ἀγάλλεται ἀγαλλίασιν ὑπερτάτην καὶ ἀσύγκριτον ὁ Μοναχός, οὐχ ἥτιον ὁμῶς χαίρει καὶ αἰσθάνεται χαρὰν ἀνεκλάλητον, ὅταν μοχθῇ, ἀγωνιᾷ καὶ προσπαθῇ παντοιοτρόπως νὰ σώσῃ ψυχὴν ἐκ θανάτου πνευματικοῦ καὶ προσαγάγῃ τῷ Χριστῷ «ἄξιον ἐξ ἀναξίου».

Αἱ δύο αὗται ὑψηλαὶ ἐφέσεις ἢ πρὸς ἐρημίαν καὶ ἢ πρὸς ἀποστολικὴν ἐργασίαν, εἰς ἄλλους μὲν παρατηροῦνται ἀμφότεραι, εἰς ἄλλους δὲ ἢ μία ἐξ αὐτῶν. Καὶ αἱ δύο αὗται κατευθύνσεις ἐνυπάρχουν ἐν ἐνότητι εἰς τὰς ἁγίας ψυχὰς καὶ συνιστοῦν στοιχεῖα ἀγιότητος πλὴν ὁμῶς εἶναι μαρτυρικὴ ἢ διάστασις αὐτῆς τῆς ψυχῆς εἰς τοὺς ἐναρέτους καὶ ἁγίους. Ἡ ἐφιεμένη τῶν οὐρανίων ψυχῇ δὲν γινώσκει ἐνίστα, τί ἐκ τῶν δύο νὰ προτιμήσῃ: τὸ ζῆν ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Θεωριῶν ὁρῶν ἢ ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν λύτρωσιν τῶν ἄλλων.

Διπλοὺς πνευματικὸς μισθὸς καὶ διπλοὶ στέφανοι ἐναπόκεινται ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν δράθεισιν τῶν κατορθούντων τὴν ἰδικὴν των πνευματικὴν τελείωσιν καὶ ἀγωνιζομένων παραλλήλως διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πληθίου.

Τὰ δύο ταῦτα ὑψηλὰ καὶ ἀνέφικτα ἰδεώδη συνεδύασεν ἐν ἑαυτῷ ὁ θεοκῆρυξ Ἀπ. Παῦλος, ὅστις εἶχε τὸ θάρρος νὰ εἴπῃ τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ῥήματα: «ὅπως

πιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι» καὶ «τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω».

Ἡ μὲν μία δηλονότι ἀγωνιστικὴ προσπάθεια τοῦ Θεοῦ Παύλου ἐστρέφετο πρὸς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον καὶ τὴν ἡθικοπνευματικὴν βελτίωσιν καὶ τελείωσιν αὐτοῦ, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν καὶ πάντας «τοὺς καθημένους ἐν ἁγῶν καὶ σκιᾷ θανάτου».

Ἄς μελετήσω προσεκτικῶς τὰς ὀλίγας ταύτας πνευματικὰς γραμμὰς «οἱ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ αἶροντες καὶ ζῶντες ἐν πνεύματι» καὶ ἃς προσπαθήσωσι νὰ ἐνώσωσι ἐν ἑαυτοῖς ἀμφοτέρας τὰς κατευθύνσεις καὶ ἐφέσεις ταύτας πρὸς ψυχικὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν καὶ σωτηρίαν καὶ ἄλλων ψυχῶν, αἵτινες ζῶσιν εἰς τὸ πνευματικὸν σκότος καὶ τὴν ἄγνοιαν.

Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Ἀπόσπασμα ὁμιλίας.

Περὶ τοῦ μεγίστου κακοῦ, τὸ ὅποιον φέρουν αἱ κακολογίαι κατὰ τῶν ἱερέων καὶ αἱ κοσμικαὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας.

(ἐκ τοῦ Β' λόγου εἰς Ἀκύλαν καὶ Πρίσιλλαν).

Ὁ Παῦλος, διὰ νὰ παραστήσῃ πόση ἦτο ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις τῶν χριστιανῶν τῆς ἐκκλησίας τῆς Γαλατίας, ἔγραφε: «μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατόν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι» (Γαλ. Β' 30). Ποῖοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ γίνουν περισσότερον μακάριοι ἀπὸ ἐκείνους, ποῖοι δὲ περισσότερον ἄθλιοι ἀπὸ μερικὸς σημερινὸς χριστιανός; Διότι ἐκεῖνοι μὲν θὰ ἔδιδαν, ἂν ἦτο ἀνάγκη, χάριν τοῦ διδασκάλου των, ὅτι πολυτιμότερον εἶχαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς των αὐτοῦς, τὸ αἷμα των, τὴν ζωὴν των, οὗτοι δὲ οὐδὲ μὲ λόγον φροντίζουν νὰ δείξουν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πνευματικούς των πατέρας· ἀλλ' ἐνθ' ἀκούουν νὰ ὑβρίζωνται οἱ ἱερεῖς καὶ νὰ τοὺς κακολογοῦν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, δὲν τοὺς ἐμποδίζουν, δὲν τοὺς ἀποστομώνουν, δὲν κάμνουν καμμίαν παρατήρησιν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ

**Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σισανίου καὶ
Σιατίστης κ. κ. Πολύκαρπον εἰς Σιάτισταν**

Σεβασμιώτατε,

Πολλὰ τὴν σήμερον τεκταίνονται εἰς ἄρος τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας. Πολλοὶ προβατόσχημοι λύκοι εἰσῆλθον εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ Κυρίου «λαλοῦντες δι-εστραμμένα». Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πολλὰ ὀνόματα δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ὁρθοδόξου. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ φοβερώτερα πασῶν τῶν αἵρέσεων, ἥτις ἀνεφάνη ἐν τῇ ὀρίζοντι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἔχει κάμει δυστυχῶς ὁπαδούς της τοὺς Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω ἐνεκα τῶν κακοδοξιῶν τοῦ Πατριάρχου ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ἀπέστειλεν ἔγγραφον πρὸς τὴν Σύνοδον καταγγέλλουσα τοῦτον, ὅτι καταπατεῖ τοὺς Κανόνας. Σὺν τῇ καταγγελίᾳ ταύτῃ ἀναφέρατε καὶ τὸ τόλμημα, ὅπερ διέπραξε ὁ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν Τιμόθεος Κοντομέρκος, ὅστις ἐκοινώνησε ἐντὸς τούτου τοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν τὰς 20 Παπικὰς.

Ἀλλὰ μόνον αὐτὸ ἐπληροφορήθητε; Δὲν ἐπληροφορήθητε τὰ τολμήματα πολλῶν Κοντομέρκων; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι καὶ ὁ Ἀθηνῶν ἀπέβη εἰς ἐκ τῶν ἐνθέρμων ὑποστηρικτῶν τοῦ ἀπαισίου Οἰκουμενισμοῦ, τείνων νὰ διαλύσῃ τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν ἐν Ἑλλάδι; Δὲν γνωρίζετε τὰς συνεχεῖς συμπροσευχὰς τοῦ Ἀθηνῶν μετὰ τῶν διαφόρων αἰρετικῶν; Διὰ τὸ «ξήλωμα» τῶν τέμπλων, διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ τιμίου ράσου, διὰ τὴν κουράν κήνης καὶ γενεῶν οὐδὲν γνωρίζετε; Πῶς ἐπαναπαύετε ἡ Ἀρχιερατικὴ Ὑμῶν συνειδήσεις;

Σήμερον δὲν ὑπάρχει μόνον τὸ ζήτημα τοῦ Πατριάρχου, ἀλλὰ, καὶ τοῦ Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς Σεβασμιώτατε, ἐνθ' διαμαρτύρεσθε διὰ τὰς κακοδοξίας τοῦ Πατριάρχου, δὲν ἐλέγχετε καὶ τὰς «ἀκροδοξίας» τοῦ Ἀθηνῶν; Μήπως φοβεῖσθε, ὅτι θὰ ἀποδώσουν πρὸς ὑμᾶς τὴν «ρεταιρίαν» τοῦ «προτεστάντου» διότι διαμαρτύρεσθε; Μὴ λησμονήτε ὅμως τί διαγορεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὡς ὁ ΙΕ'. τῆς Πρωτοδευτέρας, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τοῦ Ἀγ. Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου κ.λ.π. Ἀλλὰ μήπως φοβεῖσθε ἐξορίαν; Ἀλλ' Ὑμεῖς, ὡς Ἐπίσκοπος Διαιυλείας καὶ Συνοδικὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαισημερολογιτῶν στεντορεῖα τῇ φωνῇ διεκηρύξατε. «Εἰ δὲ καιρὸς καλέσει καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ (ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας) τεθνηξόμεθα». Οἱ καιροὶ ἦλθον, ἀλλ' Ὑμεῖς ἐπαναπαύεσθε εἰς τὴν Σιάτισταν, ἵνα μὴ προκαλέσητε τὴν μῆνιν τοῦ Ὑπερεπισκόπου Ἱερωνύμου καὶ φερβῇ πρὸς ὑμᾶς, ὡς τὸ πάλαι ποτὲ ἐφέρθη τῇ Μητροπολίτῃ Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνῳ.

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον διαβεβαιούτε διὰ τηλε-

γραφήματος, ὅτι δὲν ἐπαύσατε τὸ μνημόσυον τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου περιμένοντες ἀπόφασιν Συνόδου. Ἀλλ' οἱ τρεῖς ἕτεροι Μητροπολίται τῆς Βορείου Ἑλλάδος, συγκεντρώσαντες τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα προέβησαν εἰς τὴν παῦσιν τοῦ μνημοσύνου. Ἀλλὰ μήπως καὶ Ὑμεῖς ἐν τῇ ἐπιστολῇ Σας πρὸς τὴν Σύνοδον δὲν εἶχατε ἀρκετὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα, ὅτι ὁ Πατριάρχης δὲν ὀρθοποδεῖ; Καὶ τί ἀπάντησιν περιμένετε ἐκ μέρους τῆς Συνόδου; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι διὰ τὰ πάντα ἀποφάσεις παίρνει μόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡ κάλλιον εἶπω ὁ Ὑπερεπίσκοπος; Καὶ δὲν γνωρίζετε, ὅτι καὶ ὁ Ὑπερεπίσκοπος Ἱερώνυμος εἶναι τοῦ ἰδίου φρονήματος μετὰ τοῦ Πατριάρχου; Μήπως δὲν γνωρίζετε τὰ ἐγκώμια, ἅτινα ἐπλεξε ὁ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Ἀθηναγόραν λέγων, ὅτι «κλείζει τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον» καὶ ὅτι «τέμνει νέας ὁδοὺς καὶ κατευθύνσεις»; Ἐκ τίνος οὖν ἀναμένετε ἀπάντησιν ἐφ' ὅσον ἡ Σύνοδος δι' οὐδὲν ἀποφαίνεται;

Σεβασμιώτατε,

Παρακαλῶ Ὑμᾶς μὴ λάβητε ταῦτα ὡς θρασυότητα. Εἶναι ὁ πόνος ἐνὸς Ἑλλήνου, ἐνὸς Ὁρθοδόξου. Ἐνθυμηθῆτε τὰ ὅσα εἶχατε διακηρύξει ὡς Ἐπίσκοπος Διαιυλείας εἰς τοὺς λόγους Σας. Ἐνθυμηθῆτε τὰ καυστικώτατα ἔθρηνα, ἅτινα ἐγράφησαν παρ' ὑμῶν ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τοὺς καταπατητὰς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ ἀποδυθῆτε εἰς ἀγῶνας ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ «ΤΑ ΝΕΑ»

Ἀξιότιμε Κε Διευθυντά,

Τὴν 28ην 1.71 ἡ ἔγκριτος ὑμῶν ἐφημερίς ἐδημοσίευεν μίαν «δροσεράν» ἐπιστολήν — ὡς ἐχαρακτηρίσθη αὕτη — τοῦ συγγραφέως Σκαρίμπα περὶ Τεκτονισμοῦ. Ἐπιτρέψατέ μου, ἐπειδὴ διαφωνῶ εἰς τινὰ σημεῖα νὰ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς:

Παρομοιάζει ὁ κ. Σκαρίμπα τὸν τεκτονισμὸν μετὰ τὸν φιλοτελισμὸν — εἰ δυνατόν νὰ παρομοιάσῃ τις τὴν ἀντίχριστον ἐβραϊσμοσάναν μετὰ τοὺς φίλους τῶν γραμματοσήμεων! — ὑποστηρίζων, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία, καὶ φέρει ὡς παράδειγμα τὴν γνωμάτευσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν ἔτει 1933.

Ἄλλ' ἐὰν ἀναγνώσῃ τις τὰ τυπικά τῆς μασονίας δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ μασονία δὲν εἶναι φιλανθρωπικὸν σωματεῖον ἀλλὰ θρησκεία μυστική, ἥτις δρᾷ ἀντισυνταγματικῶς ἐν Ἑλλάδι. Ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πλείστα χωρία ἐκ τῶν μασονικῶν βιβλίων, ἅτινα ρητῶς τονίζουσιν τὸν θρησκευτικὸν τῆς χαρακτῆρα. Οὕτω «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τεκτονισμὸς» ἀναφέρει ὅτι «ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, ὑπὸ τὴν προσωνομίαν «Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος» (σελ. 12). Ὁμοίως καὶ ὁ Charles Leadbeater ἐν τῷ βιβλίῳ «Τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια καὶ ἡ ἀτραπὸς» γράφει: «Ὁ Ὑπατος Μέγας Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς εἶναι ὁ «Ἐπίσκοπος» τοῦ Τεκτονισμοῦ» (σελ. 77). Ἄλλ' ὅμως εἰς ποῖον σωματεῖον ὑπάρχουν «Ἐπίσκοποι», ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι ἔστω «καμουφλαρισμένη» θρησκεία;

Ἐρωτᾷ διατὶ δὲν θεωρῶνται θρησκεία ἡ μπάλλα καὶ ἡ τηλεόρασις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν χιλιάδες πολιτῶν. Ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ μπάλλα καὶ ἡ τηλεόρασις δὲν ἔχουν τοσοῦτον καὶ τηλεκυβερνητικὸν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα ὡς ἡ στοά, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μπάλλα κ. Σκαρίμπα παίξει μὲ ἀνοικτὰ χαρτιά, ἐνῷ εἰς τὴν μασονίαν ἐπικρατεῖ ἔρεβος.

.. «Πᾶς ὁ τὰ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς ἵνα μὴ ἐλεχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ἰωάν. γ'. 20) λέγει ὁ Κύριος. Διατὶ ἡ μασονία φιλανθρωπικὸν σωματεῖον οὐσα δὲν ἀνοίγει τὰς θυροφύλακας τῶν Στοιῶν, ἀλλὰ τὰς κρατεῖ κεκλεισμένας διὰ τοὺς «θεβήλους» καὶ ἀνοικτὰς διὰ τοὺς μύστας τῆς, εἰς οὓς «παρέχει ἀφθόνως τρόπους, δυνάμεις, προσόντα ψυχικά, ἡθικά, διανοητικά», ἅτινα «δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ δεήσεις, μὲ ψαλμωδίας καὶ θυμιατήριον»; Ποῖον φιλανθρωπικὸν σωματεῖον ἐφθέγγετο ποτὲ περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα; ΟΥΔΕΝ.

Τὸ μασονικὸν «Τυπικὸν τοῦ Α! Συμβ. Βαθμοῦ» γράφει ἐν σελ. 39, ὅτι ὁ μυούμενος ὀρκίζεται ὡς ἑξῆς: «Ὑπισχνούμαι ἐπὶ τῇ τιμῇ μου νὰ τηρήσω ἀπόλυτον σιγὴν ἐπὶ τῶν δοκιμασιῶν εἰς ἃς θέλω ὑποβληθῇ». Ἐν σελ. 48 ἀναγιγνώσκωμεν: «Ὑπισχνούμαι ἐπισήμως καὶ εἰλικρινῶς καὶ ὀρκίζομαι νὰ μὴ ἀποκαλύψω ποτέ τι περὶ τῶν Τεκτονικῶν μυστηρίων, ὅσα θέλετέ μοι ἐμπιστευθῇ, εἰ μὴ εἰς τακτικὸν καὶ ἀγαθὸν Τέκτονα ἢ εἰς Στοάν κανονικῶς συγκεκροτημένην». Καὶ ἐρωτῶμεν: Τοιοῦτους φρικτοὺς ὅρκους ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μυουμένους, ἵνα ὦσιν ζῶντες; Διατὶ τοσοῦτος συνωμωτικὸς χαρακτῆρ εὐρίσκεται εἰς ἐν «φιλανθρωπικὸν σωματεῖον»;

Ὁ Κύριος τὸν πονηρὸν δούλον τὸν «ἔκρινεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ». Ἡμεῖς κρίνομεν τὴν μασονίαν βάσει τῶν «Τυπικῶν» τῆς. Λέγομεν ὅτι εἶναι θρησκεία μυστική. Οἱ Τέκτονες διατὶ δὲν τὸ παραδέχονται; Διατὶ δὲν ὁμολογοῦν, ὅτι «ἐπλανήθησαν ὡς πρόβατα ἀπολωλότα» καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰ σκοτεινὰ ἀντρα τῆς μασονίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ φιλανθρωπικοῦ σωματείου; Τὰ «τυπικά», τὰ «μυστήρια» τὰ πάντα ὁμιλοῦν περὶ θρησκείας. Διατὶ δὲν τὸ ὁμολογοῦν;

Ὁ κ. συγγραφεὺς πλανᾶται — ὅπως καὶ οἱ πε-

ρισσότεροι πλανῶνται πλάνην οἰκτρὰν. Τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ἀνθρώπινον, ἀλλὰ τὸ συναισθάνεσθαι τὴν πλάνην καὶ ὁμολογεῖν ταύτην δημοσίᾳ εἶναι ἴδιον ἀνθρώπου μὲ τιμότητα καὶ ἠθικὸν χαρακτῆρα.

Ἐλπίζομεν ὅτι ταχέως θὰ συναισθανθοῦν τὴν πλάνην τῶν καὶ θὰ τὴν ὁμολογήσουν δημοσίως, διότι «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεῖν· ἢ τὸν ἑνα μισήσῃ καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσῃ ἢ τοῦ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῖν καὶ μαμὼν» (Ματθ. στ'. 20).

Μετὰ τιμῆς
Ἠλίας Θεολόγος

Ἰάκωβος, Νεολαία, Ὁρθοδοξία

Μετὰ τὸ 20ον Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, οὗτινος αἱ ἀποφάσεις συνετάραξαν σὺμπαντα τὸν θρησκευόμενον Ἑλληνικὸν λαόν, καὶ τὸ ὅποιον ἦτο διὰ τὸν Ἀθηναγόραν «εἰσὺς, δύναμις καὶ παρηγορία», ἀφίχθη ὁ Ἰάκωβος ἐν Ἀθήναις καὶ ὠμίλησε περὶ νεολαίας καὶ Ὁρθοδοξίας. Χαρακτηριστικῶς εἶπεν, ὅτι ἡ νεολαία θέλει μίαν νέαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχὴ «διὰ νὰ μὴ χάσωμε τοὺς νέους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν». Αὐτὰ ὅμως εἶναι «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις». Τὸν λόγον τῆς μὴ προσελεύσεως τῶν νέων ἔγραφεν εἰς ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» τῆς 23ης. 8.70 ὁ Δημ. Χαζέας. «Σεβασμιώτατε — γράφει — ἐκάματε μίαν ἐρώτησιν σὲ μᾶς τοὺς νέους μετανάστες, γιατί δὲν ἐρχόμαστε σὺς Ἐκκλησίες. Ἀκούσατε λοιπόν. Γνωρίζουμε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀνελάβατε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς προσπάθητε νὰ μᾶς ἀφελήγησете... Γνωρίζουμε ὅτι σκανδαλίζετε σεῖς καὶ οἱ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι σας (οἱ περισσότεροι ἀπόφοιτοι Προτεστάντικῶν Σεμιναρίων) μὲ νέας θεωρίας περὶ ἐνώσεως Ἐκκλησιῶν, ἐνῷ στήν πραγματικότητα σᾶς ἐμπαλίζου οἱ ἄρχοντες τοῦ Βατικανοῦ. Γνωρίζουμε ὅτι ἐνῷ τὸ πλεῖστον τῆς ὁμογενείας μας βιοπαλεῖται, ἐσεῖς ἀγοράζετε ἐπαύλεις ὡσάν νὰ μὴν σᾶς ἐφθάναν τὰ μέγαρα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ξεχνώντας τὸ παράδειγμα λιτότητος πού πρέπει νὰ δίδῃ ἕνας Ἕλλην Ἱεράρχης. Οἱ Ναοὶ ἔχουν καταντήσῃ χώροι ζητιανίας γιὰ νὰ πληρῶνουν τὰ ἔξοδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς... Γνωρίζουμε ὅτι συλλειτουργεῖτε μὲ ἀλλοδόξους κληρικούς παραβιάζοντας τοὺς Κανόνες τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Γνωρίζουμε ὅτι ἔχετε θέσει εἰς ἀργίαν ἐπ' ἀόριστον ἄξιον ἱερέα, ἐπειδὴ ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων σᾶς ἐπέκρινε... Τέλος σᾶς θεβαινώουμε ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ λίγοι πού συχνάζομεν σὺς Ἐκκλησίες θὰ φύγομε, ὕστερα ἀπὸ τὰς ἀνθελληνικάς σας προτάσεις στὸ 20ον Συνέδριον». Ἰδοὺ οἱ λόγοι δι' οὓς ἡ νεολαία δὲν μεταβαίνει στήν Ἐκκλησίαν. Ἄς παύσῃ πλέον νὰ θλασφημῇ ὁ Ἰάκωβος. Ὁ ἐπιστολογράφος ὁμιλεῖ σαφέστατα.

Ἠλίας Θεολόγος

Ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

καὶ ὁ Κλήρως

Ἐσχάτως ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀναδημοσίευσε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου — ἐδημοσιεύθη κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀμερικῇ — ἣν ἀπέστειλε — ἀρχιεπισκοπικῆς ἐστὶ — εἰς τινα φίλον τοῦ τὸν Μητροπολίτην Πρ. Πάφου Φώτιον (κατὰ κόσμον Φρίξον Κουμίδη). Ἐν αὐτῇ ἔγραφε, ὅτι ἀπὸ μαθητῆς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ παπᾶς. «Ἦθελε καθηγγητῆς. Καὶ θὰ εἶχε — γράφει — προπολλοὺς βγεῖ ἀπὸ τῆς τάξεως τοῦ Κλήρου ποὺ τὸν θεωρεῖ σὺν τῇν πρὸ διεστραμμένη καὶ διεφθαρμένη τάξει!!!

Ἄφ' ἐνὸς οὐδεὶς ἔφη τῷ Ἰακώβῳ νὰ εἰσέλθῃ καὶ οὗτος εἰς τὴν «διεφθαρμένην καὶ διεστραμμένην τάξιν» τοῦ Κλήρου. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὅταν ἡ «Association Massoniq International» (ἡ Διεθνὴς Μασονία) ἐξέλεξε τὸν Ἀθηναγόραν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ συνῆλθε ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, διὰ τὴν ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ὁ Ἀθηναγόρας δις τὴν διέλυσε διότι αὐτὸς μὲν ἤθελε τὸν Ἰακώβον Κουκούζη, οἱ Συνοδικοὶ δὲ τὸν Χαλκηδόνος Μελίτωνα, τὸν γνωστὸν διὰ τὸ περὶ Καρναβάλου κήρυγμά του. Τελικῶς ἐπεκράτησε ἡ «θεία βούλησις» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ ἐποσθεύθη τὸν ἀσεβέστατον Ἰακώβον Ἀμερικῆς, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ σχέδια τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς — διότι ὁ Ἀθηναγόρας δὲν ἐπρόφτασε μολοντὶ διακαῶς ἐπιθυμοῦς νὰ τὰ τελειώσῃ... καθὼς εἶπε εἰς δηλώσεις του πρὸς δημοσιογράφον. Ἄφ' ἐτέρου αἰρετικῆ καὶ ἀνθελλῆνα Ἰακώβε, αὐτὴ «ἡ διεστραμμένη καὶ διεφθαρμένη τάξις» τὸ 1821 ἐπρωτοστάτησε διὰ νὰ εἶναι σήμερον ἡ Ἑλλάς ἐλευθέρη. Ἀλλὰ ἡ καρδιά σου ἔπαυσε νὰ συγκινητῇ ἐκ τῶν ἀγώνων καὶ τῆς λαμπρᾶς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων, παραμένουσα οὕτω μακρὰν αὐτῶν, ὥς καὶ ἡ πατρίς σου Ἰμέρος εὐρίσκεται ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλάδος μας.

Ἀλλ' ἔφ' ὅσον θεωρεῖς τὸν Κλήρον «διεφθαρμένον καὶ διεστραμμένον» ἔφ' ὅσον θεωρεῖς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν προσευχὴν ἀπρηχαιωμένα μέσα τότε διατὶ παραμένεις εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀμερικῆς καὶ φιλοδοξεῖς νὰ γίνῃς Πατριάρχης; Ἐφ' ὅσον δὲν συμφωνεῖς μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν διδασκαλίαν διατὶ δὲν παραιτεῖσαι, ἵνα ἀποδοθῇς ψυχὴν τε καὶ σῶματι εἰς τὴν μασονίαν; Ἀλλ' ὅμως πῶς θὰ ἐπιτύχουν οἱ Σιωνισταὶ τὴν ὑπονόμεισιν τῶν πάντων; Ὑπονόμεισιν εἰς τὸν Κρατικὸν Μηχανισμὸν ἐκάστου ἔθνους, ὑπονόμεισιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα τὰ πάντα εἶναι ὑποχείριά των.

Οἱ «Βράχοι» Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τί ποιοῦν; Οὐδέν. Παίρνουν τὸν παχυλὸν μισθὸν τῶν καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ἐὰν αὐτοὶ δὲν ἐνδιαφέρωνται, θὰ ἐνδιαφερθῇ ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός», ὅστις ἔχων πρότυπα τοὺς μάρτυρας, αἵτινες οὐδὲ τῆς ζωῆς των ἐφείσθησαν, εἶναι ἔτοιμοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα των μέχρις ἐσχάτης ρανίδος.

Ἀδελφοὶ γρηγορεῖτε, διότι πολλοὶ ἀντίχριστοι γέγοναν καὶ πολλοὶ προδατόσχημοι λύκοι ἐν ἐνδύμασι προβάτων εἰσῆλθον εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Διατὶ δὲν ὠρκίσθη

Εἶναι γνωστὸν ἐκ προηγουμένης δημοσιεύσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅτι ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Ἀρχιεπισκοπικῆς Π. Μάξιμος Βαλλιανᾶτος προσεχώρησε εἰς τοὺς Παλαισημερολογίτας. Ὁ Κεφαλληνίας, ὡς λύκος ὁρῶμενος ἐπῆγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἱεροδικεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ π. Μάξιμος κατεδικάσθη εἰς ἀργίαν καὶ ἐξορίαν εἰς τὴν Μονὴν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης. Ἀλλ' ὁ Κεφαλληνίας δὲν ἡσύχασε. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ π. Μαξίμου ἐφθάσε εἰς τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον. Ὁ Κεφαλληνίας Προκόπιος ἐκάλεσε τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Μοσχονᾶν, ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ταξιάρχων Βαλαμράτων νὰ ὠρκισθῇ εἰς θάρος τοῦ Π. Μαξίμου. Εἰς τοὺς ἱερεῖς ὡς γνωστὸν ἀπαγορεύεται ὁ ὅρκος εἰ μὴ μόνον «ἐπὶ τῇ Ἱερουσύνῃ». Ὁ Ἀρχιεπισκοπικῆς δὲν ἐδέχθη. Κατόπιν τούτου ὁ Προκόπιος στέλνει ἐγγραφὸν εἰς τὴν Σύνοδον καὶ ἀναφέρει τὰ γεγεννημένα ζητῶν ὁδηγίας. Ἡ Σύνοδος τοῦ λέγει «νὰ πράξῃ τὰ δέοντα». Οὕτω καλεῖται εἰς ἀπολογίαὶν ὁ Ἀρχιεπισκοπικῆς Χρυσόστομος, τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ ὄψφιόν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικῆς καὶ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν «ἄγιον» Κεφαλληνίας πρόστιμο. Καὶ ὅλα αὐτὰ διατὶ δὲν ὠρκίσθη ὁ Κληρικὸς!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 2 Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου, Στεφάνου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Π. Πρακλείου Ἀττικῆς.

✱

Τὴν 6 Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κυψέλης 2) Αἰγάλεω καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Βαρνάβα 2) Κουδάρᾳ 3) Παιανίας καὶ 4) Ρευματίας Φαρσάλων.

✱

Τὴν 15 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ταμιουρίων 2) Βόλου καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Τσακοῦ 2) Λεούκτρων Θηβῶν 3) Φύλλων Χαλκίδος 4) καὶ ὁ Ἱ. Ναὸς «Παναγία ἡ Βοήθεια» τοῦ Πτωχοκομείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης.

Τὴν 22 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ν. Τσακοῦ.

✱

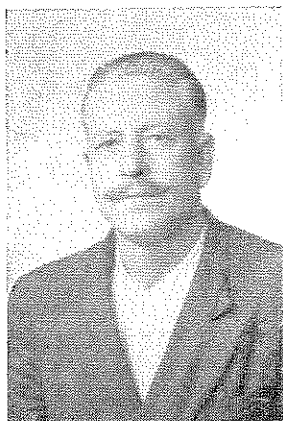
Τὴν 27 Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἁ. Μ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. Κορωπίου καὶ Γλυφάδος.

✱

Τὴν 29 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τ. Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. Λουτουφίου Θηβῶν καὶ 2) Μεσορόπης Καβάλας.

Τεχνολογία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Την 16ην Ιουλίου 1971 μετέστη πρὸς Κύριον ὁ Ζηλωτὴς τῶν Πατρῶν Παράδοσεων Εὐάγγελος Γεωργοπαπαδόπουλος. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς ἁγίων, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους του καταπέμψῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

★

Τὴν 3ην Ιουλίου ἐ. ε. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον κατόπιν θάσαντινης καὶ πολυωδύνου ἀσθενείας ἡ ἐκλεκτὴ ἐν Μοναζούσαις Ἡγουμένη τοῦ ἱεροῦ Ὑψουαστηρίου τῆς Ἁγίας Σκέπης Μπογιατίου Χριστοδύμη Παπακωνσταντίνου. Ὁ βίος αὐτῆς ὑπῆρξεν ὑποδειγματικὸς καὶ μοναδικὸς εἰς εὐσέβειαν, καθαρότητα, ἀκρίβειαν καὶ πολλὰς ἄλλας ἀρετὰς καὶ χαρίσματα πνευματικά.

Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ἀσέβεια καὶ βλασφημία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ὁ Καθηγητὴς κ. Εὐάγγελος Θεοδώρου εἰς ἑμιλίαν του περὶ τοῦ ἱ. Χρυσόστομου καὶ Φωτίου προσεπάθησε νὰ παρουσιάσῃ τοὺς δύο τούτους μεγάλους φωστῆρας καὶ προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς Οἰκουμενιστάς.

Τυχῶναι γνωστὸν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ ἐπαύοντας ἐπὶ θεμάτων πίστεως, ὅτι οἱ ἀμφότεροι Πατέρες οὗτοι ἠγωνίσθησαν σθεναρῶς ὅσον οὐδεὶς ἕτερος διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν τοῦτέστιν τὴν ἀκρίβειαν τῶν δογμάτων, κανόνων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων.

Πῶς ἐτόλμησε δ' κ. Θεοδώρου νὰ ἐκστομίσῃ τοιαύτας ὁβριεὶς κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τοῦ λαλήσαντος διὰ τῶν Θεοσόφων καὶ Ἀγίων τούτων ἀνδρῶν;

Δὲν φοβεῖται τὸν Θεὸν παραποιῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ παρουσάζων τὰ πράγματα ὥς δοκεῖ αὐτῷ καὶ τοῖς ὁμοφύχοις μὲ αὐτόν; ἔάν ἀγαπᾷ τὸν Οἰκουμενισμόν εἶναι δικαίωμα του, δὲν εἶναι ἕως δικαίωμα του νὰ κηρύττῃ ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ «εὐσεβὴς καὶ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» δὲν ἐπηρεάζεται οὔτε ἀπὸ Πατριάρχας, οὔτε ἀπὸ Καθηγητάς, οὔτε ἀπὸ Πευχιούχους, οὔτε ἀπὸ κατέχοντας ὑψηλὰς εἰς τὴν Κοινωνίαν

θέσεις, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ὅπως διατυπῶνται αὐτὴ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται

Πόθεν νὰ ἀρχίσῃ τις νὰ ἐκθέτῃ τὴν σημερινὴν ἀξιοδόκρυτον κατάστασιν ἀπὸ πλευρᾶς Ἐκκλησιαστικῆς; οἱ νεωτερισμοὶ ἀκολουθοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ τὸ κακὸν προχωρεῖ συνεχῶς χωρὶς νὰ ἀκούωνται πολλὰ φωναὶ διαμαρτυρίας. Δυσάρεστος ὅσον καὶ πρωτοφανὴς ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς ἡ πληροφορία ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅτι οἱ ἐκεῖ Καθηγηταὶ Κληρικοὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς συμπρωτεύουσας ἔχουν κομμένα μαλλιά καὶ γένεια. Βεβαίως καὶ ἄλλοι Κληρικοὶ κυκλοφοροῦν ἐν μέσαις Ἀθήναις, εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὰ περίχωρα μὲ σύμμετρον κουράν καὶ μὲ ἀντερὶ (τινὲς καὶ πανταλονοφόροι), ἀλλὰ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Παν)μιον νὰ πράττουν τὸ τοιοῦτον εἶναι κάτι τὸ πρωτάκουστον. Ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς κ. Ἰωάννης Ρωμανίδης περιφέρεται, ὡς λέγουσιν, ἀνευ ράσου καὶ καλυμμανχίου μὲ κοσμητὴν περιβολὴν.

Ἀφήνομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν κριτικὴν ἐπ' αὐτοῦ. Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀρμονίου εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μαικτῶν χορωδιῶν;

Φεῦ! «οἱ πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν οὐκ ἔστιν ποιῶν χρηστότητα ἕως ἐνός».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Υπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αἰξενίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ Χρῆστος Μιχαηλίδης ἐκ Ρωσίας τὴν 28.6.71 εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγίου Ἀνδρέου Περσιστερίου καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 29.6.71 εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΡΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	15. —
»	Ἐτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φέλλου δρχ.	2